

SAYI: 112944 2003/11 FİYATI: 2.500.000

Verdiklerimizi Değil Aldıklarımızı Unutmamalıyız

Dr. Refet KAYSERİLİOĞLU

Aylık Kültürel ve
Siyasi Dergi

Cilt: 35
Kasım 2003
Sayı: 418

SEVGİ YAYINLARI
TİC. LTD. ŞTİ.

adına
Sahibi ve Genel Yayın
Müdürü
Dr. Refet Kayserilioğlu

Yazı İşleri Müdürü:
Güngör Özyiğit

Yayın Kurulu:
Güngör Özyiğit
Nelda Bayraktar
Özenç Kayserilioğlu
Hale Ürkmezgil

Haberleşme Sorumlusu:
Kazım Erdemoğlu
212 - 250 42 42

Okur - Abone İlişkileri:
Kazım Erdemoğlu
212 - 252 85 85

Yönetim Yeri:
Aydede Caddesi
Kıvılcım Apt. No.4/5
34437 Taksim, İSTANBUL
212 - 250 42 42

Yazışma Adresi:
SEVGİ DÜNYASI
P.K.471-Beyoğlu, 34437
İSTANBUL

Mizampaj ve
Teknik Danışman:
Hale Ürkmezgil

Dizgi:
Özenç Dizgi

Baskı:
Anka Basım
212 - 629 01 83

Fiyatı: 2.500.000 TL.
Yıllık Abone:
30.000.000
Yurt Dışı: 35.000.000 TL.

İ Ç İ N D E K İ L E R

Sevgili Dostlar

Dr. Refet Kayserilioğlu 1
Verdiklerimizi Değil

Aldıklarımızı Unutmamalıyız

Dr. Refet Kayserilioğlu 2

Dinin Özü ve Gerçek Yüzü

Güngör Özyiğit 6

Hedeflerimize Nasıl Ulaşabiliriz

Ali Rıza Tanaltay 41

Musiki - Ses ve Renk ile Tedavi

Yavuz Yekta 13

Sakin Uyanıklık

Nadide Kılıç 18

Sorularla Ruhsal Olaylar

Özenç Kayserilioğlu 21

İnternette 24

İki Yaşam Arasında

Çev: Arın İnan 26

Durun, Kalkın, Dinlenin

Zehra İskender 30

Kendime Mektuplar

Nelda Bayraktar 32

Esinler

Olgay Göksel 34

Atatürkten Özlü Sözler

İnternette 35

İşığın Hazinesi

Çeviren: Nelda Bayraktar 36

Arınmak Ama Nasıl

Arın İnan 41

İktidar Olmak ilr Muktedir Olmak

Uğur Uzunhekim 45

GUINNESS Buluşlar Kitabı

Norris Mc Whirrer 47

Sevgili Dostlar

Zaman ve ömrümüz, Yaratanın bizlere lütfen hediye ettiği yükselme, arınma ve üstün olma süresidir. Yaratana bize olan sevgisinden, yaşamamızı ve olgunlaşmamızı sağlayacak dünya ortamını, o ortama uygun bedenimizi, yaşamamızı kolaylaştıran diğer canlıları yaratmıştır. İnsanlardan beklediği de akıllarını ve ruhlarını geliştirerek ve gönüllerini arıtarak, diğer insanlarla yardımlaşmaları, O'nun varettiklerini ve O'nu sevmeleridir. O'nun gösterdiği doğru yoldan gitmeleridir. Sevgisinden vettiği kulları bunu yaparlarsa, Yaratana kazanacağı sadece sevinçtir ve mutluluktur. O'nun insandan istediği başka bir şey yoktur. Aslında her şeyi veren odur.

Bilinçli bir anata da evlâtlarının yükselmesini, iyi, doğru, çalışkan, bilgili ve herkesi seven insanlar olmasını ister. Öyle olmaları o anataya sevinç ve mutluluk verir, olmamaları, kötü yolda heder olmaları da üzüntü verir. Onların evlâtlarından beklediği başka bir menfaat yoktur. Çünkü bilinçli bir anata evlâtlarını bir nevi yatırım aracı gibi görmez. Sevgilerinin gereği olarak evlâtları için, her fedakârlığa seve seve katlanırlar. Onların yükselmelerinden, sevilen, hayırlı, başarılı insan olmalarından sevinç, mutluluk ve övünç duyarlar. Evlâtlarının kötü yolda heder olmaları, anarşist ve terörist olmaları, zalim, vicdansız olmaları, onları üzer. Yükselilebilecekken alkol ve uyuşturucu bağımlılığıyla geleceklerini karartmaları, onlara büyük azap verir. İşte anatanın dünyadaki cenneti de, cehennemi de budur.

Bugün tüm dünyada insanlar kötü yolda, kötülük yolunda yarışıyorlar. Feryat, gözyaşı, beddua ve lânet bitmiyor. Dünya hızla karanlık bir uçuruma doğru gidiyor. Düşünebilenler, olayları, dünyayı, insanları inceleyebilenler, bu büyük felâketin, bu korkunç sonun dehşetiyle ürperiyorlar. Ricaları, uyarmaları, yalvarmaları, çırpınmaları büyük gürültü içinde kaybolup gidiyor. Filmler, müzikler, her çeşit toplumu etkileme araçları şuursuzca, kötülüğü, vahşeti, canavarlığı, fuhuşu, her çeşit sapıklığı alabildiğine körüklüyor. Hürriyet adına her çeşit adiliğe yeşil ışık yakılıyor.

Ve topluma yön vermesi beklenen yöneticiler, kendi kısır çıkar kavgalarından başka bir şeyle uğraşmaya vakit bulamıyorlar. Kimse kimseyi sevmiyor, kimse kimseye acımiyor, kimse kimseye yardım etmeye, el uzatmaya hevesli değil. Bu gidiş elbette gözyaşına doğrudur. Elbette felâkete ve uçuruma doğrudur. Çünkü dünya tekâmül ve yaşama ortamı olmaktan çıkıyor.

Ama dünyayı yok etmeye izin verilemez. Çünkü dünyayı biz yaratmadık. Onun elips yörüngesinde, belli meyille, hiç şaşmadan dönüp durmasını sağlayan biz değiliz.

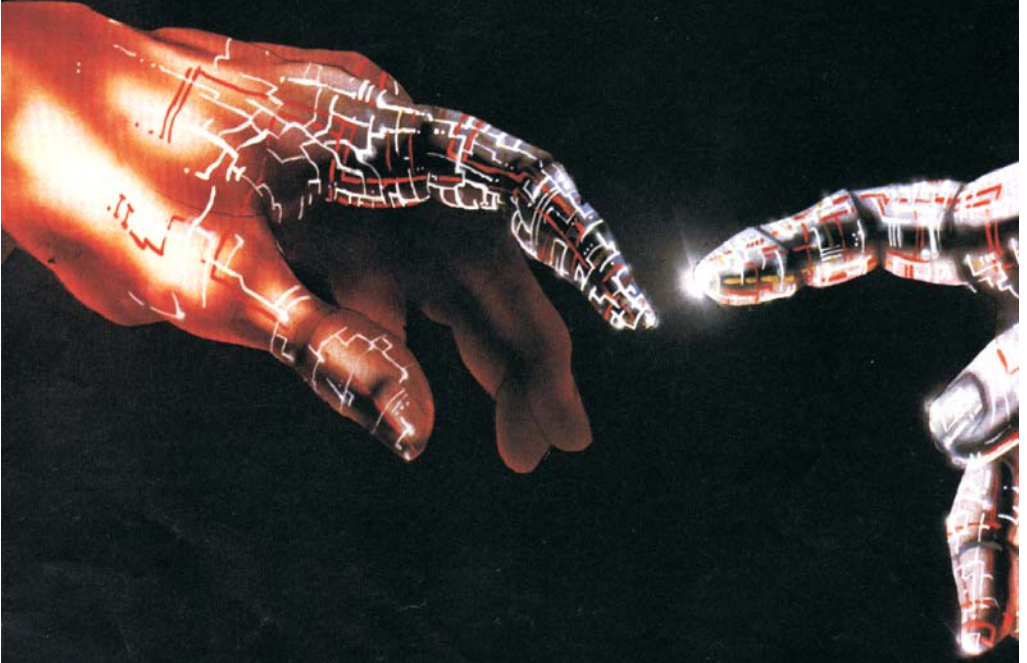
Onu insan için en uygun yaşama ortamı yapan da biz değiliz. Şimdi insanın insanı uyandırması için, insanın insanı kurtarması için bir mühlet daha veriliyor, ümitle bir süre daha bekleniyor. O süre de geçerse topluca felâketlerin yağacağından kimsenin şüphesi olmasın. Allah için bir nesli yok etmek, insanları taze bir fidan gibi kökünden söküp almak hiç zor değildir.

Doğruyu görenlere, gerçeği öğrenenlere, insanı sevenlere, Yaratana buyruğuna uyanlara büyük görev düşüyor. Her sıkıntıyı göze alarak, her zorluğa ve acıya katlanarak, süratle insanları uyarmaları, uyandırmaları, doğruya çekmeleri, gerçek insanlığı yeryüzüne yaymaları gerekiyor.

En Derin Sevgilerimle
Dr. REFET KAYSERİLİOĞLU

Verdiklerimizi Değil Aldıklarımızı Unutmamalıyız

Dr. Refet KAYSERİLIOĞLU

Nesilden nesile zincirleme sürüp giden mutsuzluğun gerçek nedeni aldıklarını unutmaktan ve hep verdiklerini düşünmekten ileri gelmektedir.

Karı koca kavgaları çoğu zaman taraflardan birinin veya her ikisinin çok verdiklerini, fazla fedakârlık ettiklerini iddia etmelerinden çıkar. Bu iddianın arkasında, haksızlığa uğradığı ve ezildiği sızlanması ve kendine acıması yatar. Meselâ kadın şöyle der: “Sabahtan akşama kadar köle gibi, hizmetçi gibi çalışıyorum, benim bundan kazancım ne? Karnımı nerede olsa doyururum. Hem senin, hem çocukların bütün sıkıntısını ben çekiyorum. Boğaz tokluğuna hizmetçilik ediyorum.”

Erkek bu iddiaların karşısında köpürür: “Ben kimin için çalışıyorum, sabahtan akşama kadar. Kazandığımı başkalarına mı yediriyorum. Elime geçeni eve getirmiyor muyum? Nereden evlendim. Eskiden arkadaşlarla ne güzel eğlenirdik ve gezerdik. Şimdi bir akşam bile evden çıkacak olsam kıyametler kopuyor. Biz esir mi olduk? Senin yaptığın ev işi de ne ki, iki saatte biter. Ondan sonra yan gel yat. Senin yaptığın işleri ben bir hizmetçiye de yaptırım.”

Ve kavgâ böylece sürer gider. Her iki taraf da devamlı verdiklerini düşünmekte, aldıklarını ise, yalnız unutmakla kalmamakta, üstelik inkâr etmekte, ve değersiz bir şey olarak görmektedir. Arkadan her iki taraf da arkadaşlarına şikâyetle başlamaktadır. “Bu kadına ne versem, ne yapsam kadrini, kıymetini bilmez.” der erkek. Kadın da: “Ah kardeş” der arkadaşlarına: “Bu adama ne yapsam, ne versem değerini bilmez, saçını süpürge etsen nafîle, nankör adam.” Bu şikâyetler ve bu tartışmalar giderek sevgiyi de, saygıyı da siler süpürür. Ev içinde her an hırlaşan iki düşman kişi belirir. Bu ortamda yetişen çocukların da huysuz, bencil, kavgacı, ve kompleksli olması gayet doğaldır.

Çocuklar büyüdükçe önce anneyi,

sonra babayı, saymaz ve sevmez olurlar. Onları yuvaya bağlayan maddi ihtiyaçlardır. Baba para verdiği, çocukların isteklerini yerine getirdiği sürece iyi, vermediği zaman kötüdür. Bunu gören baba üzgündür, çocuklarına kızgındır. Anne çocuklarına iş buyurmadığı, onların hizmetlerini gördüğü, isteklerini yerine getirdiği sürece iyidir. Yoksa kötüdür. Bunu gören anne de çocuklarının egoistliğine üzgün ve kızgındır. Çocuklar ise anne ve babalarının hep kendilerine vermekle, hizmet etmekle yükümlü olduklarını düşünmekte, hep almayı istemekte, hep aldıkça mutlu olacaklarını sanmaktadırlar. Vermeye ise yanaşmamaktadırlar. O çocuklar da mutlu değildirler, ilerde de mutlu olamayacaklardır. İlerde anne, baba olup vermek zorunda kalınca onlar da şikâyetlere başlayacaklardır.

Bu zincirleme sürüp giden ve nesilden, nesle geçen mutsuzluğun nedeni, hep verdiklerini düşünmekten ve, aldıklarını unutmaktan ileri gelmektedir.

ALLAH İLE İLİŞKİLERDE

Allah’a inanan veya inanmadığını, söyleyen kişiler, büyük bir sıkıntıyla, dertle ve hastalıkla karşılaşınca o yüce kudretten yardım dilerler. O sıkıntı geçince de kendilerini Sevgisinden

**Yaratandan,
ailesinden ve toplumdan
aldıklarına karşılık, insan
kardeşlerine veren kişi,
“Alma verme dolaşımını”
iyi işler hale getirmiş
demektir.**

Vareden'i hemen unutuverirler. Bu durumda hem inanan inancında içten değildir, hem de inanmadığını söyleyen inançsızlığında içten değildir. **Onlarca Allah'a inanmak bir menfaat sağlarsa vardır veya gereklidir.**

Oysa Allah'ın varlığını bir insanın aklıyla, mantığıyla idrak etmesi ve gönlüyle duyması, hissetmesi gerekir. Onun varlığı akılda görülüp gönülde duyulmaya başlanınca artık ondan gelenlerin bize acı da gelse sonunda hayrımıza olduğu bilinir. Çünkü O'nu tanımakla beraber, O'nun Sevgisinden Varetği kullarına asla zulmetmediği de öğrenilmiş olunur. Aynı zamanda O'nun abes iş yapmadığı, yanlış ve kötü şeyleri kullarına göndermediği bilinir. Yine bilinir ki, "O yarattığı varlıkların daima gelişme, yükselme ve arınma yolunda olması için düzenler, yardımcı varlıklar ve âlemler varetmiştir."

İşte Yaratan'ı bu şekilde tanıyan kişi aldığı her nefesi, rahatça ve sağlıklı yediği her lokmayı, dünyada edindiği her tecrübeyi ve her bilgiyi, aldığı her hazzı O'na borçlu olduğunu bilir. O'na olan borcu nasıl ödeyecektir? O'nun bizim verebileceğimiz hiçbir şeye ihtiyacı olmadığına ve bizde olanların hepsini O verdiğine, onları elde etme olanağını da O bağışladığına göre ne yapacağız? Borcumuzu ihtiyacı olan kardeşlerimize ki onlar da O'nun kuludur, yardım ederek ödeyeceğiz. **Sevgisinden Vareden'den aldıklarına karşın insan kardeşlerine veren kişi, alma ve verme dolaşımını işler hale getirmiş demektir.** Bu dolaşım iyi işlediği sürece o kişiye gelecekler gittikçe çoğalacak, gittikçe daha güçlenecek ve yücelecek demektir.

Bu alma - verme dolaşımını bozan kişi, aldıklarını unutup verdiklerini gözünde büyötmeye başlar. O,

giderek vermekte güçlük çekecek, sonra hiç veremeyecektir. Halbuki o Yaratandan aldıklarını hiç unutmasa, hep düşünüp dursa her zaman daha çok vermek gereğini duyacak, böylece dolaşımı canlı tutacaktır.

ALMA - VERME
DOLAŞIMINI işler halde
tutan kişiler; hayırlı ve
örnek kişilerdir. Onlar
verirken bir karşılık
gözetmezler, sadece
borçlarını ödediklerini
bilirler.

TOPLUMLA İLİŞKİLERDE

Çoğu kişi toplumdan şikâyet eder: Toplumun bozulduğunu, çıkar düşkünlüğünün, yalancılığın, iki yüzlülüğün arttığını, fuhuşun arttığını, ahlâkın çöktüğünü söyler. Bunun karşısında çok az kişi toplumun düzelmesi için çaba harcar. **Toplum canlı bir varlıksa, onun iyiye gitmesi herkesin topluma olan borçlarını ödemesiyle olur.** Herkes toplumdan sadece almayı ve faydalanmayı düşünürse, toplum giderek birbirini sövmürmeye çalışan kişilerden kurulu bir topluluk olur. Toplumun bu hale dönüşmesi herkesi rahatsız eder. Huzursuzluk ve mutsuzluklar öyle bir toplumun olağan halleridir artık.

Toplumun gelişmesi ve herkesi mutlu eden bir ortam olması, her ferdin topluma bir değer katmaya çalışmasıyla olur. Topluma değer katmak nasıl olacaktır? Önce her ferdin toplumun bir hücresi veya organı olduğunu, o fert olmazsa bir yönünden

eksik kalacağı idrak edilmelidir. Sonra herkes diğer kişilere iyi örnek olmak zorunda olduğunu bilmelidir. **İyi örneklik, iyilik ve hizmet etmekle, kendinde olanlardan kardeşlerine vermekle ve herkese değer vermekle olur.** Topluma katılacak büyük değerlerse, yeni iş imkânları, yeni buluşlar ve herkese rahatlık sağlayan yeni düzenlerdir. Bunları meydana getirmek daha büyük gayret, düşünce ve emek gerektirir. Ama onların hayrı da o derece büyüktür. Yapanlara kazandıracağı mutluluk ve hayırlar da o derece sürekli ve güçlüdür.

Çoğumuz yaptığımız iyilikleri ve hizmetleri sayar dökeriz. Bunun karşılığında nankörlükle, değer bilmezlikle ve kötülükle karşılaştığımızdan yakınırız. **“İyiliğin karşılığında mutlaka iyilik görülür” diye bir kural yoktur dünyada.** Hattâ çoğu kez iyiliğin karşılığında kötülük görülebilir. Tabii her zaman böyle olacak demek değildir. Çoğu kez de iyiliğin karşılığında daha büyük iyilikler görülebilir. Ama bir kimse yapacağı iyiliği karşılık görmek için yaparsa o kurnazca bir alışveriş olur. **İyilik Yaratana memnun etmek için, O’na olan borcumuzu ödemek için yapılırsa en güzel iyilik olur.** Yaratandan mükâfat beklesek de hakkımızdır. Çünkü her şeyi O’ndan alıyor, O’ndan istiyoruz. Zaten biz istemeden de O bizim iyilik yolunda olduğumuzu görünce bize verir.

En güzel olanı, verdiklerimizi ve başkalarının hayrına yaptıklarımızı hemen unutmamız ve onların lâfını etmememizdir. Böyle yapınca iyiliğimizin karşılığını beklemeyiz. Karşılığı gelmedi veya kötü oldu diye de üzülmeyiz.

Fakat bu sözlerimiz verdiklerini ve yaptıklarını gerçekten insani bir

duyguyla ve iyi kalplilikle yapanlar içindir. Yoksa gösteriş için, ya da övünmek ve gururlanmak için yapanlara değildir. Onlar övünmekle ve gururlanmakla, orada burada methedilmekle mükâfatlarını almaktadırlar esasen. Bu tarz vermeler ruh yüceliğini ve iyiliği yansıtmaz. Sadece benliği ya da egoyu tatmindir. Öyle tatminlere ihtiyacı olanların da onu yapmaları çevrelerinin de onları övmeleri kendi tekâmülleri için gereklidir. O safhadan geçmeden daha üst mertebelere geçilmez.

GERÇEK ARANAN

Hayır yolunda yürüyen, yükselmenin beş esasını (İyilik, doğruluk, çalışmak, bilgi ve sevmek) kendine rehber edinenler doğru yolu bulmuş kişilerdir. Onlar dünyanın gerçekten aradığı, özlediği kişilerdir. Onların davranışlarıyla ortaya koydukları örnek pek çok kişiyi hayır yoluna çekecek kudrettedir. O hayırlı kişilere büyük sabır ve hoşgörü görevi de düşmektedir. İnsanların zayıflıklarını, eksikli oluşlarını bilerek sabrederek, iyi ve doğru yollarında ş a ş m a d a n , s a p m a d a n yürüyeceklerdir.

Gerçekleri görmeye başlayan kişiler, kısa zamanda fark ederler ki kendilerinin hayır yolunda yürüyecek duruma gelmeleri de başkalarının, müsbet ve menfi yardımlarıyla olmaktadır. Onlar anlamaya başlamışlardır ki verdiklerini değil, aldıklarını unutmamak kendilerini daha çok hızlandırmakta, hayır yolunda daha çok yükseltmektedir. Aldıkları için çevresine ve Yaratana her an teşekkür içinde alan, aslında verdiklerinin ya da verebildiklerinin pek büyük olmadığını görür. Verebildiklerini daha çok artırmanın yollarını arar.

DİNİN ÖZÜ VE GERÇEK YÜZÜ

Güngör Özyiğit

· *Din, insanları Tanrı'ya ve birbirine bağlayan kutsal bir bağıdır.*

· *Göksel dinler, Yaratan'ın gülyüzlülerde dile gelen bir yol gösterme ve sevgi bildirisi.*

· *Hakka hüürmet ve halka hizmet, din olayının biri Tanrı'ya, diğeri insana dönük iki yüzü.*

· *Önce O'na ve sonra kullarına kulluk etmek ise, dinin özü.*

DİNİN ETİMOLOJİSİ

İnsanı kuşatan bir gerçek olarak dini, daha derinden kavrayabilmek için, ilkin, din sözcüğünün kökenine inmeye çalışalım.

Din sözünün eski yunanca karşılığı, korku ile karışık saygı ve sevgidir.

Latince'de din 'Religio' sözcüğü ile karşılır. Bunun iki kökten geldiği ileri sürülür. Çıçero, religio sözünün religere kökünden geldiğine değinerek, bunun bir işin tekrar tekrar ve dikkatle yapılması demek olduğunu söyler Bu bağlamda din, kendini ibadete verme, tören ve yortulara katılma anlamındadır.

Bir başka düşünür ise, dinin religare kökünden türediğini bildirir ki, bu da bağlanmak anlamına gelir. Böylece insanların din yoluyla Tanrı'ya ve birbirlerine bağlanmaları anlatılmak için religio sözcüğü kullanılmıştır.

Bu iki anlam ve yorum, dinin birbirinden ayrı ve birbirine bağlı iki anlatımını gösterir:

Objektif olarak din, bazı eylemlerin belli aralıklarla yinelenmesi olup, diş

olaylarla ilgilidir. Ayinler, yortular, bayramlar, törenler, dualar, kısacası bütün din eylemleri bu kategoriye girer.

Sübjektif olarak din ise; iç hayatın gizli bir durumunu belirtir. İnsanın Tanrı'yla, kendisiyle ve başkalarıyla ilişkilerini, bunlarla ilgili duygularını, inançlarını içerir ve hayat görüşünü şekillendirir.

Arapça'da din sözünün üç anlamı vardır:

Arâmi-İbrani köklerden gelen anlamı ceza ve yargıdır. "Din (yargı) gününün mâliki" âyetinde din bu anlamdadır.

Öz Arapça'da, usul, adet, tutulan yol anlamındadır. "Peygamber kavminin usul ve âdetinde idi" sözünde olduğu gibi...

Farsça kökten gelen 'daena' sözünden türeyen din kelimesi ise, hesaplama ve cezalandırma anlamında kullanılır. "İyilik yok olmaz, suç unutulmaz, yargılayan Tanrı ölmez. İstedğin dinden ol, yaptığının cezasını çekersin." hadisindeki din sözü ve türevleri bu anlamdadır.

İslâm kelâmında din; Tanrı'nın koyduğu ve inananları dünya ve âhirette kurtuluşa götüren inanış ve davranışlardan meydana gelen bir kurumdur.

İslâm Ansiklopedisine göre din, İslâmın beş şartı, iman ve ihsan (sözde ve işte doğruluk) olarak üç anlamda kullanılmıştır.

DİNİN TANIMI

Bu durumda dini, Tanrı tarafından peygamberlere vahiy yoluyla indirilen, insanlar maddi ve manevi hayatlarında kurtuluşa erdiren hükümlerin tümüdür diye tanımlayabiliriz.

Bir bilgi sisteminin din adını alabilmesi için:

1-Tanrı katından indirilen ve biz insanlara bildirilen türden bir bilgi olması.

2-İnsanları her iki dünyada yükseltecek, kurtuluşa erdirecek güçte olması ve insanları sevgi ile birbirine bağlayıcı, kardeşliği sağlayıcı hükümler taşıması.

3-Özgürlük, adalet ve eşitlik gibi yüce ilkeleri içermesi gerekir.

İslâm bilgini Elmalılı Hamdi Efendiye göre din, iman ve amel (uygulama) konusu olarak akıl ve özgür iradeye teklif olunan hak ve hayır kanunlarının toplamıdır.

Bize göre din; yaşamın her anında insanın Tanrı ile beraber olduğunun bilincine varması, düşünce, söz ve davranışlarını O'nun buyruğuna uydurmaya özen göstermesi ve her hareketinin Tanrı'nın rızasına uygunluğunu gözeterek yaşamaya çalışmasıdır.

TANRIYI İÇİMİZDE DUYABİLMEK

Dinin asıl amacı, insanı Tanrı ile ilişkiye geçirmek, O'nu içinde duymasını sağlamaktır. Ve bu bayrama, gönlü artırmakla erişilebilir ancak. Çünkü O'nun yeri gönüllerdir. Yolunca gidildiğinde, O'nun buyruklarına uygun yaşanarak gönül temizlendiğinde, insan, kendini ve her şeyi Sevgisinden Varedeni içinde duyabilir, Tanrı'yı bir tecrübe olarak yaşayabilir. Vecd ve istiğrak denilen bu hal, sonlu bir varlığın, sonsuz bir varlığın ve sevginin kucağında kendini kaybetmesidir. Sevinç içinde sevinçtir. Vecit ve istiğrak, ruhun genişlemek ve yükselmek yoluyla kendini aşması, bedenden dışarı taşmasıdır. Bu durumda zekâ ve muhakeme bir süre susar, ruh sonsuz bir güzelliği seyre dalarak haz içinde kendini unuttur. Bundan sonra insan, Tanrıyla beraberliğinin bilincinde olarak, varlığın tümünü sevgiyle kucaklar ve kendini insanlığın hizmetine adar. Onda artık gelecekle ilgili hiç bir korku kalmamıştır. Sevgisi, onu tüm varlıklarla özden ilişkiye geçirmiş, kendinden başka olan her şeye benzemiş, O'nun kudretini kullanacak olgunluğa vararak, Tanrı'nın dili olma mutluluğuna ermiştir. Aslında Tanrı adına iş yapma, O'nun halifesi olma hedefi, tüm insanlara açıktır. Ve dinler, insanı bu hedefe ulaştıran, yine Tanrı'nın çizdiği dosdoğru yollardır.

DİN OLAYI

Dışarıdan bakıldığında dinin üç temel ilkeye dayandığı görülür:

1-İnançlar, 2-Tapınmalar, 3-Gruplanmalar veya taraftarlar.

İnançlar, akıl, mantık ve düşünme yoluyla varılan kanı ve kavramlardır.

Tapınmalar, kutsal sayılan varlığa yapılan, belli sürelerle yinelenen, saygı ve itaati belirten belirli eylemlerdir. Taraftarlar ise, aynı şeye inanan, aynı ibadeti yapan insan topluluğu yani cemaattir. Bu üç ilkeye eski dilde akideamel cemaat denir.

DİN OLAYININ NİTELİĞİ

Görüldüğü gibi din, kutsal bir varlık olan Tanrı inancına dayanır, kişiyi O'na yaklaştıracı ibadet ve davranışlarla insanlar arasında manevi bir bağ kurar ve aynı şeye inanıp bağlanan kimseleri manevi bir topluluk ve cemaat halinde birleştirir. Öyleyse her din, Tanrısal vahiy üzerine kurulur. Kutsal bir varlık ve kutsallık duygusu taşır. Özellikle göksel dinlerde aşkın, mutlak bir varlık olarak anılan Allah, yetkin (noksansız ve sonsuz), bilinemez (mahiyeti insan için tam bilinemez) ve doğaüstü (olay türünden olmamak, yaratıklara benzememek) şeklinde tanımlanır.

KUTSALA YAKLAŞMA YOLU

Gerçekten kutsal varlık inancı ve kutsallık duygusu dinin ayırt edici niteliğidir. Dinde, insanların tasarladığı şeyler haram-helâl, kutsal-kutsal dışı olarak ikiye ayrılır. Kutsal şeyler, yalnızca Tanrı ve ruhlar değil, onlara yakın olan her şeydir. Dinsel eylemler bir yerde, kutsallığına inanılan şeye saygı ve sevgi göstermek üzere tekrarlanan sözler, yapılan hareket ve işaretlerdir. örneğin İslâm'da Kur'an okuma, oruç, namaz, kelime-i şehadet, zekât ve hac bu tür eylemleridir.

Kutsal ve kutsal-dışı alanlar, açık ve seçik olarak birbirinden ayrılmışlardır. Bir alandan ötekine geçme uzun törenlere yol açar. Kimi dinlerde insan, aslında kutsal dışı sayıldığı halde, ancak bir takım törenler sonunda kutsal olur. Erdirme (inisiyasyon) törenlerinin amacı

bu geçit ve geçişi sağlamaktır. Dinsel törenler de bir bakıma, kutsal olmayan dünyadan, kutsal olan dünyaya girmeyi sağlar. Buna delâletten hidayete geçiş de denebilir. Ayrıca bu iki dünya birbirinin karşıtı değil, rakibidir de. İkisi arasında sürekli bir savaş vardır. İnsan, şeytanın egemen olduğu alandan, Tanrı'nın egemen olduğu alana geçmek durumundadır. Ne var ki birinciden kesin bir biçimde ayrılmak, kirden iyice bir yıkanıp arınmakla ikinciye varılabilir. İşte çilecilik (asketizm) buradan çıkmıştır. Çilecilikte amaç, insanın ruhunda kutsal olmayan dünyadan kalan ne varsa, gönlü o kirlilerden temizleyip arıtmaktır. Çünkü kutsal olana kirimiz pasımızla varamayız. Kirimiz bizi arınmak üzere yine dünya hamamına çeker getirir.

Şunu hemen belirtelim ki, insandan istenen, çileciliğin aşırıya varmış şekliyle, arzuların kökünü kurutmak, dünyadan el-etek çekmek değil, fakat hayrımıza olan şeylere pek fazla düşkün olmamak ve isteklerimize makul bir ölçü koyabilmektir.

Tasavvufta insanın Tanrı'ya yaklaşması "nurun nura yaklaşması, nur iktisabı ile mümkündür" şeklinde formüle edilir.

Ünlü bilgin İbn-i Sina, en yüce mutluluğun, kendimizi azar azar Tanrı'ya benzetmek olduğunu söyler.

Din; insanları Tanrı'ya ve birbirine bağlayan kutsal bir bağıdır. Göksel dinler; Yaratan'ın bir inayeti, gülyüzlülerde dile gelen bir yol gösterme ve sevgi bildirisiidir.

Hak'ka hürmet ve halka hizmet, din olayının biri Tanrı'ya, diğeri insana dönük iki yüzü. Önce O'na ve sonra kullarına kulluk etmek ise, dinin değişmez özüdür.

HEDEFLERİMİZE NASIL ULAŞABİLİRİZ?

Uzman Psikolog
Ali Rıza Tanaltay

Bir işi başarmaya giden yolda ilk adım hedef belirlemek olmalıdır. Hedefler bize kendimizi sevdirebilir; davranışlarımızı ölçmek için bir ölçüt oluşturur. Hedeflerimiz işimizi ve yaşamımızı anlamlı kılar, bizi motive edip enerjimize enerji katarlar.

Hedeflerimize ulaşabilmemiz için hedef belirlerken yapmamamız ve yapmamız gereken şeyler vardır.

1. Ulaşılamaz hedefler belirlemek:

Hedeflerimize ulaşmakta hayal kırıklığına uğramışsak bunun bir nedeni hedefimizin çıtasını çok yüksek tutmamızdır. Çok yüksek hedefler belirlememiz hem bizi başarısızlığa sürükler hem de hedefimize ulaşma isteğimizi yok eder.

2. Mücadeleye davet etmeyen hedefler belirlemek:

Aynı şekilde ulaşmak istediğimiz hedeflerin çıtası çok alçaksa, bizim mücadele etme gücümüzü zorlamıyorsa, çalışmak için motivasyonumuz ve enerjimiz kalmaz, başarımız için engel oluştururlar, sonunda onları ulaşılmaz hedefler olarak değerlendiririz.

Kendi hedeflerimizi belirlerken veya başkalarının hedef belirlemesine yardımcı olurken ulaşılabilir ve mücadeleye davet eden hedefler seçmeniz gerekir. Böylece çok çalışmak için motivasyonunuzu hiç kaybetmez, hedeflerinize ulaştığınız zaman da başarının tadını tadarsınız.

3. Yanlış sorular sormayın:

Ulaşmak istediğiniz hedefle ilgili kendinize yanlış sorular sormayın.

Örneğin;

“Ben bunu nasıl yapabilirim?”

“Bütün bu bilgileri nereden temin edebilirim?”

“Ya başarısız olursam ne yaparım?”

Kendinize böyle yıkıcı sorular sormaya başlar başlamaz, hedefiniz gittikçe sizden uzaklaşacaktır. Eğer siz kendinize inanmıyorsanız, kim inanacak? Doğru adımı attığınızdan emin olarak başlayın, ve hedefe ulaşan yolu eğlenceli, heyecanlı bir macera yolu olarak düşünün.

4. Doğru soruları sorun:

Hedefinizle birlikte sahip olacağınız iyi şeyleri düşünün ve doğru soruları sorun.

“Bu hedefi daha küçük ulaşılabilir hedefler haline nasıl getirebilirim?”

“Başardığım zaman elime geçecek parayla neler yapabilirim?”

“Ben nasıl başarısız olurum, elbette olamam.”

Doğru soruları sorduğunuz zaman, cevapları da doğru olacaktır. Ve böyle düşündüğünüz zaman başarıya ve mutluluğa giden yolda ilerleyeceksiniz.

5. Hedeflerinizi daha küçük bölümlere bölün:

Eğer zayıflamayla ilgili bir hedefiniz varsa, diyelim ki 20 kilo, bu ilk anda sizin gözünüzü korkutabilir, zor gelebilir. Hedefinizi “on ayda, her ay 2 kilo vereceğim” diyerek daha küçük, aylık hedeflere bölerseniz, bu kesinlikle başarabileceğiniz bir şey olur.

6. Hedeflerinizi yazın:

Hedeflerinize ulaşmanın anahtar noktası onları daima hatırlamanızdır. Öncelikle hedefinizi saptadıktan sonra onu sade, anlaşılabilir bir cümle halinde kağıda yazın.

“Ayda iki kilo vermek için her sabah 7-7.30 arası koş” Hedefleri kağıda dökmek, onları daha kesin, gözle

görülebilir, somut bir hale getirmek, inancınızı ve motivasyonunuzu arttırarak daha çabuk ulaşmanızı sağlayacaktır.

Hedefinizin illâ büyük olması gerekmez, her türlü hedefinizi kağıda yazın.

7. Hedeflerinizi kendinize sık sık hatırlatın:

Gün içindeki koşturmalarımız sırasında hedeflerimiz bazen aklımızdan çıkabilir. Hedefinizi yazdığınız kağıdı çoğaltın ve evde, ofisinizde sık sık bulduğunuz yerlere banyoya, mutfığa, buzdolabına, masanıza, duvarınıza yapıştırın. Böylelikle uyandığınızda, evinizin içinde bir bölümden başka bölüme geçerken, iş yerinizde gün içinde hedefiniz size sık sık “beni unutma” mesajını verebilsin.

8. Motivasyon grubu kurun:

Hedeflerinize ulaşabilmek için ortak hedefe sahip kişilerden oluşan bir motivasyon grubu oluşturabilirsiniz. Grup kişilerinin ideal sayısı 4-5 olmalıdır. Haftada bir veya ayda bir kere grup arkadaşlarınızla toplanarak, birbirinize o zaman süresinde neler yaşadığınızı, hedefinize ulaşmak için neler yaptığınızı, tavsiyelerinizi konuşun. Böylelikle birbirinizi motive ederek hem olayı daha eğlenceli ve heyecanlı hale getirirsiniz hem de ulaşmak istediğiniz hedefe giden yol, paylaşım ile daha kolaylaşır ve kısalmır.

9. Başarısızlıktan yılmayın:

Bazı hedeflerinize ulaşamadığınızda, kendinizi eleştirmeyin. Sadece bu hedefinize bu seferlik istediğiniz süre içinde ulaşamadığınızı kabul edin, onun sizin için hâlâ bir hedef olup olmadığına, vazgeçmek isteyip istemediğinize, değiştirmek isteyip istemediğinize karar verin. Ulaşamadığınız hedeflere bu

düşünceyle bakmadığınız takdirde, zamanla onları bilinçaltınızda biriktirerek, “ ben hiçbir şeyi başaramam” inancına sahip olabilirsiniz ve artık yeni hedefler belirlemekten kaçınabilirsiniz.

Eğer saptadığınız hedeflerin çoğu başarısızlığa uğruyorsa, bunlar büyük bir olasılıkla gerçeğe uygun olamayacak kadar yüksek hedeflerdir, ya da sizin gerçekten ulaşmayı istemediğiniz ve bundan dolayı da öz motivasyonunuzun olmadığı hedeflerdir. Bu yüzden gerçekten istediğiniz ve hoşlandığınız hedefleri seçmelisiniz.

10. Kendinizi ödüllendirin:

Hedeflerinizden birine ulaştığınızda, bu çok küçük bir hedef bile olsa, kendinizi ödüllendirin, başarınızın verdiği doyumun tadını çıkarın ki diğer hedeflerinize ulaşabilmek için yeni bir enerjiyle yola çıkın.

Hedefleriniz kendinizi gelişmiş, iyi, mutlu ve huzurlu, meydan okumaya arzulu hissetmenizi sağlamalıdır. Eğer böyle hissedemiyorsanız, kendinize yeni hedefler tespit edin.

Hep sevgiyle kalın.

Allah Allah!!!

Ölmek üzere olan yaşlı bir baba, yatağının başına üç oğlunu çağırarak, onlara vasiyette bulunur:

- "Oğullarım, ben ölünce, birbirinize düşmemeniz için, size sahibi olduğum 17 deveyi paylaşmak istiyorum. Miras olarak develerin yarısını büyük oğluma, üçte birini ortancaya, dokuzda birini ise küçük oğluma bırakıyorum."

Babalarının ölümünden sonra, mirası babalarının vasiyeti uyarınca paylaşmak üzere kardeşler bir araya gelirler. Fakat bir türlü işin içinden çıkamazlar. Mirası babalarının istediği gibi pay edemezler. Çünkü 17 sayısı ne 2' ye, ne 3' e, ne de 9' a bölünebilir.

"Bu işin üstesinden ancak köyün tecrübe ehli, yaşlı bilgisi gelir!" diye düşünüp, ona giderek, danışırlar. Bilge kişi:

- "Benim bir devem var, onu da alıp, yeniden hesap yapın!" der. Bu cömertliğe çok şaşırان oğullar, 18 deveyi pay etmeye girerler. Önce 2' ye bölerler, büyük oğul 9 develik payını alır. Sonra 3'e bölerler, çıkan 6 deveyi de ortanca oğul alır Daha sonra 9' a böldüklerinde 2 deveyi de küçük oğul alır. Ama, bütün develeri paylaştıktan sonra ortada fazladan bir deve kalır, yine.

Oğullar bu duruma da bir çözüm getirmesi için yaşlı bilgeye başvururlar. Bilge kişi güler ve:

- "İyi öyleyse!" der. "Sorun çözümlendiğine göre, ben de devemi geri alayım."

Bilge kişi tıpkı bilgi gibi katalizör olarak olaya girer, çözümü sağladıktan sonra olaydan çıkar. Sorunu çözmede insanlara yardımcı olur, ama kendinden de bir şey eksilmez. Özellikle sevgi ve bilgi verdikçe azalmayan, daha da çok artan, tükenmez bir özelliğe ve güzelliğe sahiptir. İşte bilgelik ve bilge kişi budur.

MUSİKİ - SES VE RENK ile TEDAVİ (7)

Bulabildiklerimiz ve Bilebildiklerimiz (1)

YAVUZ YEKTAY

Baktıkça, şaşmaz düzeni hatırlatan, ışık oyunları ile bizde hayret ve saygı uyandıran, güzel bir fotoğraf.
(Sinan, Sanem, Erce Türeyen Albumundan)

SEVGİ'NİN RENGİ...

“...Birbirinize sıkıca bağlanabilmek için, *Sevgi*’nin yedi renginden örgüler yapmalısınız...”

Bu yedi renk hangileri olabilir?

Hayrın ortaya çıkması ve kötünün engellenmesi için koyu yeşil rengin bir yerden bir yere taşınacağını biliyorum...

Aslında geceleri darda isek bütün koyu renklerden ayrılmalıyız, güzel mavilere, güzel pembelere, güzel

yeşillere varmalıyız.

Tam teslim olarak inanıyorum ki, “O kimseyi karanlıkta bırakmaz. O’nun her gönderdiğinde bir *ışık*, bir *çare* vardır mutlak...”

“Sevgiye giden yolun ilk adımları merhamet, tolerans ve saygıdır...” Bu üç rengi besleyen olay bizlerin birbirimize olan *sabırımız*’dır. “Çünkü orada *hoşgörü*, çünkü onda *iyi anlamak*, çünkü onda *itimat* vardır.

Yedinci renk de Beyaz'dır. Beyaz öyle bir renktir ki, prizmadan geçirilirse yukarıda yazdığımız yedi renk ve daha nice renkler çıkar içinden... Beyaz, tüm renkleri temsil eden bir güç, bir enerjidir... (2) "**Gelin**"ler niçin bembeyaz gelinlikler giyer?

Renkler, görülebilen yüksek titreşimli seslerdir. Gözlerimizle duyar, sonsuz etkileniriz. Beyaz giysi giymek tüm renk titreşimlerini almak ve mutlu olmak, akümülatör gibi enerji ile dolmak demektir. Şimdi "**Sevgi**" için örgüler yapmamız gereken renkleri yazalım:

1. **YEŞİL**: Kalp çakrasını açarak insanı en yüksek ifâde zenginliğine ulaştırır. (Sevgi) (Güçlü ve pozitif bir iletişim)

2. **PEMBE**: Kalp çakrasının enerjisini canlandırır, iyileştirir, neşe verir, insan sanki melekleşir... (Şefkat) (Karşılıklı anlaşma)

3. **MAVİ**: Sükûnet yaratır. Sizi genişleterek ruhsal esine, yani vahy'e açar. (Paylaşma) (Kendini yaratıcı bir biçimde ifade etmek)

4. **ALTIN SARISI**: Ruhsal ve bedensel sıkıntılardan kurtulma, ferahlama ve rahatlık verir. (İçtenlik) (Açık olmak)

5. **MOR**: Zihni ve ruhu Oluş'un ruhsal boyutlarında birliğe götürür. (Özveri) (Bağımsızlık)

6. **LÂCİVERT**: Duyguları en ince algılama düzeylerine açar. (Kendini adama) (Esinlenme)

7. **SARIMSI BEYAZ (NUR RENGİ)**: Renk spektrumunun bütün renklerini içerir. Benliğimizi ilâhi ışığa (Nur'a) açar. (Şifa) (Oluş'un gizemli düzeylerine ulaşmak)

* * *

Renklerin muhteşem görüntü ve etkilerinden sonra Ses'in görüntüsüne bakalım ve o muazzam gücü ve enerjiyi görelim.

Hans Jenny isimli İsviçreli bir araştırmacı "Madde ve Enerji" üzerinde çalışıyor. (3) Ses enerjisi madde üzerine verildiğinde, "Madde sanki canlanır gibi oluyor!" diyor. Çeşitli maddelere tek tek, veya karışımlarına tek ses veriliyor. Çeşitli yaratıklara benzer şekiller, patlamalar, atom bombası patlama şekilleri, iğne oyası gibi şekiller, ritmik düzenli hareketler, (plastik maddelerde ise topa benzer şekiller), dairesel ve spiral-dairesel hareketler... Bütün bunları videodan görüntü olarak izleyebiliyorsunuz!..

Melodiyi şekil olarak görebiliyorsunuz, izleyebiliyorsunuz!.. İnsanın aklına "Acaba şekilden ve maddeden musikiye dönülebilir mi?" diye bir soru geliyor! Niçin olmasın, evrendeki tüm enerjilerin hepsinin, Yüce Yaratıcı'nımızın Sevgi Enerjisinden dönüşen sayısız-sonsuz enerjiler olduğunu biliyoruz. (Enerji, başka enerjilere dönüşür, ama asla kaybolmaz.) Madde içinde de potansiyel ve durağan enerjiler olmasa, kendilerine musiki dinletilince o şaşırtıcı hareketleri yapmazlardı...

Düşünün, Evren'de ve şu "üzerinde rahatça dolaştığımız" okulumuz, üzerinde yaşamakla olgunlaştığımız gezegende sessizce duran maddelerin, potansiyel müzik ve ritmik hareketler içerdiğini!.. İnşallah gün gelir bu muazzam senfoniye duymak ve görmek nasip olur bizlere...

Halil Cibran'ın (4) musiki üzerine yazdığı bir şiirden:

“Ey müzik,
İçimizin derinliklerinde,
Yüreklerimizi ve
Canlarımızı gizleriz.
Sensin öğreten bize:
Kulaklarımızla **görmeyi,**
Ve Yüreklerimizle **işitmeyi...**”

Şimdi Hans Jenny’den ilginç başlıklar aktarıyorum, sizin için seçtim, benden yazmak, sizden yorumlamak...

1. Hepimizin kökeni sestir

2. Ses maddeleri (ve/veya atomları, molekülüleri) Hem yapılar içinde, hem de birbirleri ile birlikte tutuyor.

3. Ses şeklin temelidir.

4. Dünya böyle yaratıldı (Veya Evren’ler): Bu Büyük Boşluğun İçine Bir Ses Geldi ve Madde Şekil Aldı. (İlk ses Yüce Yaratan’ımızın “OL” sesi, sonraki sesler -Yüce Yaratan’ımızın emri ve izniyle- İsrail’in sûr’undan çıkan sesler!.)

5. Ve bir gün İsrail’in sûr’undan çıkan ses kıyameti mi getirecek? Ses, bu üstün gücü ile dünya maddelerini paramparça eder, içindeki bütün ağırlıkları çıkarır, ya yok eder veya kısmen veya tamamen yeni bir şekilde oluşturur. Her Vernal Zaman’dan sonra dünyamızın bir revizyon devresi, bir yeniden şekillenme ve temizlenme (arınma) devresi (muhtemelen canlılar olmadan) geçirdiğini düşünüyorum.

6. Ses’e her maddenin kendine göre bir davranış şekli vardır. (Demir parçacıklarının sesle ne hale geldikleri görmeye değer; toplandılar, insana benzer şekiller aldılar ve hep beraber dans eder gibi bir harekete girdiler..)

7. Sesler tizleştikçe daha komplike şekiller çıkıyor ortaya... Simetri ve asimetri hârikaları...

8. Çok tiz seslerin verdiği şekiller daha statik (Durağan) oluyor. Sanki durur gibi titriyorlar. Tizleştikçe durağanlaşıyor. Süptil seslere (!) dönüşüyor. Belki de **Ses** ile **Sessizliğin** arasında yalnız bir çizgi var!.. Yani titreşimleri **Sıfırdan Sonsuza**, ve **Sonsuzdan Sıfıra** dizilmiş gibi düşünmemiz gerekecek!..

İşte bu gibi çok tiz seslerin, orta kulaktaki denge merkezine zarar vereceği, tekâmülü çok yavaşlatacağı açıktır.

* * *

Bu ay sizlere **RAST** ve **REHAVÎ** makamlarının aynı eserde yan yana kullanıldığı bir tablet musiki sunuyoruz.

Ekim 2003 ayı Sevgi Dünyası dergisinde verdiğimiz ilâhi, şimdi verdiğimiz ve ileriki ayda vereceğimiz bir “Sesli Dua”, koral bir ilâhinin üç önemli bestesidir. Bu dünya okulunda neler yapmamız lâzım geldiği, yapacaklarımızın usul ve metodu, O’ndan bize gelen emirler ve bizlerden O’na yalvarışlar ve insanca taleplerimiz aynı koral bestede birleştirilerek verilecektir.

Rast ve Rehavî makamlarının birlikte kullanılması tedavi bakımından olağanüstü tesirler verecektir:

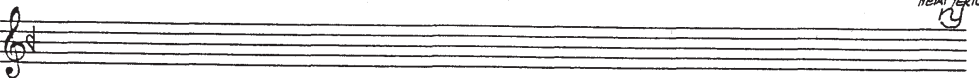
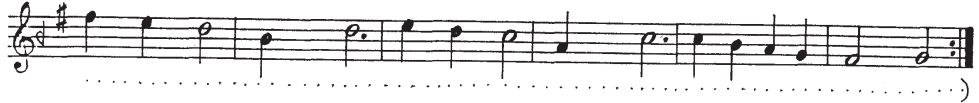
Ruh’umuzun, özgürlüğünü bilmesi ve sonsuza kadar yaşayacağını hissetmesi; neşe ve mutluluk içinde, her türlü negatiften kurtularak iç huzuru vermesi, insanda büyük bir rahatlık yaratır.

Düşük nabızı yükseltir. Baş ve göz hastalıklarına ve ağrılarına iyi gelir. Kas yorgunluklarına, tik ve spazmların çözülmesine ve yeniden mutlu ve isabetli bir yaşama hissi edinilmesine büyük ölçüde yardım eder.

MAKAMI : RAST

USULÜ...: DÜYEK (♩=192)

M. YAVUZ YEKTA

EMİRDİR, LÂZİMDİR, MUAZZAMDİR ve MUNTAZAMDİR, SİZE O'NDAN GELENLER.
 İNCE DÜZENDİR, İNCE PLÂNDİR, ŞAŞIRTIR, ŞAŞMAZ.
 ANAHTAR ELİNİZDE ve AKLINIZ VAR.
 SİZE BAŞINDAN BERİ, BİR ÇOK ŞEYİ SIRA İLE, BELLİ EDİP GELDİK.
 DÜŞÜNÜRSENİZ,
 BİRBİRİNİZLE KAVGA ETMEDEN,
 HER ŞEYİN CEVÂBINI BULABİLİRSİNİZ

Bu iki makamın da karar perdeleri Rast (SOL) olmakla beraber, bu bestede, karara giderken devamlı Yegâh (Kaba RE) perdesi kullanarak insan aklını kararlılığa azim ve intizama, düzgün ve hayırla yaşamaya doğru götürmesi önemlidir.

Eksi düşünmeyi kaldırıp, Artı düşünerek hem kendine hem de topluma (ve Evren'e) faydalı ve hayırlı olmak ne güzel... bu bilince erişmek ne büyük mutluluk...

- Artı düşünenler hem kendilerini, hem düzeni kurtarır.

- Eksi düşünenler, hiçbir şey ilâve etmeden kendilerini yok ederler...

- Ve biz hep iyi düşünmekle, hep *iyileri* varetmeliyiz.

Rast-Rehavî makamındaki ilâhinin kutsal sözleri şöyle:

Emirdir, lazımdır, muazzamdır ve muntazamdır size O'ndan gelenler

İnce düzendir, ince plandır, şaşırtır, şaşmaz

Anahtar elinizde ve aklınız var

Size başından beri, bir çok şeyi sıra ile, belli edip geldik

Düşünürseniz,

Birbirinizle kavga etmeden

Her şeyin cevabını bulabilirsiniz

Dinledikçe ve söyledikçe bu ilâhiyi, Yüce Yaratanımıza yaklaştığımızı,

O'nun bizi sevdiğini,

O'ndan bizlere yalnız hayır geldiğini

Hissedecek, anlayacak ve mutlu olacaksınız.

Güzellikleri, dostluğu, birliği, sevgiyi ve barışı birlikte ve beraber yaşamak

ve “gönülden paylaşmak” ve SEVGİ'nin yedi renginden örgüler yapmak için sağlık dolu gelecekler el ele olsun...

Dip notlar:

(1) Bu yazılar bir dizi halinde yayınlanacaktır.

(2) Siyah rengin çok düşük bir titreşimi var, renk tedavisinde yeri yok. Çakra fonksiyonlarına ciddi zararlar veriyor. İnsanı güçsüz bırakır...

(3) Bu bilgiler, Mimar Sinan Üniversitesi, Konservatuar Bölümü Öğretim görevlilerinden Sayın Prof. Yıldız Dağdelen konferanslarından nakledilmiştir.

(4) Halil Cibran'ın “The Voice of the Master” isimli kitabından faydalandım. (Türkçesi “Sözler”, Sayın Aytunç Altındal, kitabın İngilizcesinde, Erişilmez Olan Yüce Yaratıcı'mızdan “Allah” kelimesiyle, “Bir'in Bir'i” En büyük parlak varlıktan “Rab” veya “Tanrı” kelimesiyle bahsettiğini görünce, Halil Cibran'a niçin “*Ermiş*” dendiğini anladım! Selâm olsun bu yüce Evliya'ya!. Şu şiirini yazmadan geçemeyeceğim:

I was (Vardım)

And I am (Ve varım)

So shall be to the end of time (Sonuna dek de varolacağım, zamanın)

For I am without end. (Çünkü yoktur sonum benim)

(5) İlâhinin giriş müziği Üstad Bestekâr **Sezer Bağcan** tarafından bestelenmiştir. Kendisine sonsuza kadar, sonsuz teşekkürler, sağ olsun...

Sakin Uyanıklık

Nadide Kılıç

Parlamak, onların, insanların gönüllerine ve yaşamlarının içine gökyüzündeki Ay gibi ışımak... Yeşiller arasında kendi halinde akan çay gibi ferahlık taşımak... Yardan taşıp, aşağıdaki dere yatağını döven şelâleler gibi düşüncelerdeki ateşi körüklemek... Olmazı öldürerek gücü hareketlendirmek... Güneşten aldığını köklerinde biriktire biriktire, gövdesinden akıttığı reçinesini, kehribar olması için salabilen çamgiller gibi cömertliği sunabilmeyi becererek parlamak.

Becerebilmek, beceri olduğu için değil, öyle hissedebildiğimiz için salt iç dünyamızda yaşadıklarımızı dış dünyamıza, çevremize de taşımak... Derin suların dibinde fosilleşen hazine sandıklarının peşine düşen defneciler gibi vurgun korkusu çekmeden gönül içre dalabilmek... ruhsal zenginliğimizin kapağını hiç kapamadan her zaman yüzümüzde, gözlerimizde ve

ellerimizde tutmak... öyle yaşamak, özgün kişiliğimizin ışığını söndürmeden, başkalarının söndürmesine meydan vermeden kavramak... Kendi orijinalliğimizin kıymetini bilip, tek ve özel yaşamımızı anaç bir şefkatle kucaklamak.

Kişiliğimiz, ruhsal varlığımız “Ben” dedikimiz, varlığımızı ayakta tutan yanımız... Bana, sana, ona ve sizlere göre en has, en orijinal, tek olan... isimlerin, lâkapların ve soy ağaçlarının gölgeleyemediği, Dünyada hiçbir şeyin ulaşamadığı, kilidi salt kendimizde gizlenmiş, paha biçilmez mücevherleri bile kısıktırarak... dokundukça, yokladıkça, eşsiz güzelliğini ve özgün kimliğini parlatacak yegâne hazinemiz özümüz değil midir?

Ne yazık ki, öz kimliğimizi sosyal yanımızın, cinsiyetimizin, ana, evlat, baba, dede, nine, v.b. rollerimizin ardında bırakıp, onun varlığını yok sayarız. Genellikle görmezlikten geliriz... özümüz, kulisteki kostüm dolaplarından birine sıkışıp kalmış elbiseler gibi fark edilmemekten, dokunulmamaktan, kullanılmamaktan, tozlar altında kaybolup görünmez olur. Henüz büyüyemeden kürtaja kurban edilen ceninler gibi içimizde büzülüp kalakalır. İşlenmeyen demir gibi paslanır.

Toplumsal rollerimize talip olmak, bizi ne denli mutlu etse de, hayatımıza da bizden başka kimsenin altından kalkamayacağı sorumluluklar getirse de, bizi ayakta tutan bir güç vardır. Başka hiç kimsede bulamayacağımız, içimizdeki özgün insana ulaşarak,

hayatın zorluklarına karşı tedirginlik duymadan, korkuya ve bezginliğe düşmeden, yaşamı olduğu gibi kucaklayarak, onunla kendimizi sonsuza kadar sürecek bir maceranın içinde hissedebiliriz. Bitmesini hiç istemeyeceğimiz zevkli bir dansın içinde kendimizi bulabiliriz. Bu zevk, hayatın ritmini yakalamaktır. Bu, severek, isteyerek, sırf öyle arzu ettiğimiz için karşılaştığımız her olayın, her şeyin, her insanın evrensel yasaların koruyucu kanatları altında bizimle buluştuğunu hissetmekten geçecektir.

Hani farkındalık dediğimiz bilinç a c ı l ı m ı m ı z ı z i y a d e s i y l e gerçekleştirebildiğimiz, tevekkülün anlamını çözebildiğimiz, insanca sorumluluğumuzun ağırlığını umursamadan yüklenebilecek, beden ve ruh bütünlüğüne ulaşmak var ya... İşte orada, tam o noktada, o çizgide biz özgünlüğümüzle kucaklaşabiliriz. Gönlü gani insanların çocuksu vergenliği ve heyecanıla muştulanırız. Hiçbir yapaylığın barınmadığı, sınırsız hoşgörü ve sıcak ilginin varlığımızı kuşattığı, yüreğimizi ellerimizin ayasında hissettiğimiz özgün kimliğimize kavuşmak... muştulanana kavuşmak değil midir?

Çünkü unuttuğumuz bir gerçek bize sunulur. Bu unutup önemsemediğimiz, üstüne eğilmediğimiz bir olguyu hatırlamamıza da yardımcı olacaktır. Bu, Evrende, dünyada olageleni anlayıp rollere sahip olmanın yerine, sadece olmayı önemseyerek... Evrenin bir parçası, yaşamın bir halkası olduğumuzu hissedebilmek... Önemli olduğumuzu, bu çemberin içindeki yerimizin sevgiyle kutsandığını, büyük bir arzu ve şevkle onu teslim aldığımızı anımsayabilmek... Bunu yapmak yerine, toplumsal güdülenmenin ağırlığı altında ezik, beli bükük üzgün ve yorgun

gurbetçiler gibi kavrukluğu helal sayarak mağdurluğun altında ezilmek... tabii ki bize iyi gelmeyecektir. Düşün ve düş alemimizin her safhasında çatışma ve kargaşa yakamızı bırakmayacaktır. Çünkü kendimize dönüp, olduğumuz halimizi (eksigimiz ve hattâ toplumsal değerlere göre sınıfta kaldığımızı) kabullenmek yerine, toplumsal başarıların "olmazsa olmaz" koşulunu yaşamaya zorlanmaktan vazgeçemeyiz. Bu ise, evrenselliğin dışında bir zorlayıcılık olduğu için, bizim bilincimizde ve ruh dünyamızda dokuz şiddetinde depreme neden olacaktır. Yaşama tutunduğumuz bütün güzellikler kökünden sarsılacaktır. Kendimizi yönetemeyiz, yönetilmeye muhtaç oluruz.

Oysa ki özümüzde, bilinçliliğimizin ve özgün olabilmemizin sakin uyanıklığı gizlidir. Bu sakinliğe ulaşmak, dingin bir özgürlüğe kavuşmak olacaktır, ki bunu bize verecek şey, içimize doğru yolculuktur. İçsel yolculuğumuz, son durağı olmayan sınırsız bir yol olsa da, doğru adımlarla gitmek, bizi sakin uyanıklığa götürecektir.

Doğru adım, zihnimizin ölçüp biçmeden, yargılayıp bir sonuca varmadan, izleyici bir tutumla yaşamımıza bakmaktır. Böylece düşüncemizi ve yarattığı çatışmaları görüp, düşüncelerimizin akışını izleyebilir çatışmalarımızdan kaçmadan gerçeği bilerek adım atabiliriz.

İçsel yolculuğumuz için en önemli koşul budur. Ama kendimizi olabildiğimiz kadar serbest bırakmak... serbestliği gerçekten özgür olduğumuz için hakkettiğimizi bilerek yapmak. Bize ayakbağı olan bütün zorlayıcı, yorucu her türlü toplumsal baskıları bir yana bırakarak hissetmek, yaşamaktır.

İşte özgün düşünebilmek başka hiç kimsenin hiçbir felsefi, dini sosyal etkinliğin, kültürel etnikliğin tesiri altında kalmadan hattâ kendimize düstur olarak edindiğimiz her şeyden soyutlanarak içimize bakmak... içimizdeki özgün varlığımızla buluşmaktır. Çünkü içimizde varolan, gerçek biz olduğumuz “Öz benliğimizi” oluşturan varlığımız, özgürlük çatısı altında büzüldüğü yerden kalkabilecek, düşüncelerimizi, düşlerimizi, duygularımızı ay ışığı gibi aydınlatacaktır.

Çevremize irdeleyici nazarlarla bakarsak, mutlu insanları görebiliriz. Yürüyüşlerinde, oturuşlarında, konuşurken seçtikleri sözcüklerde, ses tonlarında, hattâ hiç mimiksiz yüzlerinde hissettiğimiz, göz bebeklerinin parlaklığında bulduğumuz gizemli bir çekicilik, imrendiren bir tılsım bizi etkisi altına alır. Hiçbir şeyi el ucuyla yapmazlar. Kendilerine olduğu kadar yaşamları içinde olan herkesi de büyük bir sevgiyle karşılayıp, şefkatle hattâ coşkuyla kavrayabilirler. Onları izlerseniz, hani bir günlerini bir haftalarını birlikte geçerseniz; yaşamlarının pek de iç açıcı olmadığını, koşullarının bize göre daha ağır olduğunu fark edersiniz.

Ama bu insanlar için yaşamın kendisi mutluluk kaynağı gibidir. Her hal ve durum, onların içsel coşkunluğunu, sevincini kavrayıp hissetmeleri için bir sebep teşkil eder.

Onları bir gece, bir piyano resitalini izlerken, Rumeli Hisarı’nda bir şarkıcıyı dinlerken... ya da Sarıyer’de mütevazı bir balıkçı teknesindeki sofrada, çay bardaklarındaki rakıyla demlenirken aynı gönül sarhoşluğuna dalmış bulursunuz.

Bu sarhoşluk içinde bile karşısındakini, yanındakini gönlünün sultanıymış gibi sevgiyle coşkuyla karşılar. Nerede ne yapıyorsa, ne dinliyor ve söylüyorsa kiminle ise başka hiçbir şey ile ilgili değildir. Sadece orada, o anda nefes alır, aldırır. Coşkunluğunu, sevincini ziyadesiyle açar. Tıpkı içimizdeki o öz gibi yavaş yavaş bizi içine alır, parlaklığını artırdıkça, bizdeki bütün güzel duygularını hareketlendirdikçe... gözlerimizi kamaştıran bir ışık gibi aydınlatır içimize akan bir su gibi serinletir.

Mutlu insanlarla yaşamış ya da onlarla birlikte olmuşsanız (bir iki saatlik bile olsa) bilirsiniz. Onlar her zaman özgür ve özgün kimlikleriyle sarmaş dolaş yaşarlar. Bu nedenle yaşama cesaretle büyük bir sevgiyle sarılmışlardır. Onlarla olduktan sonra bize göre gerçek olan (!) statükocu yalan dünyaya Alice’in Harikalar Dünyası’ndan dönüşü gibi biraz buruk bir tadla katılırsınız.

Halbuki parlamak, çağıldamak, hattâ bir yaz akşamındaki Boğazın sularına yakamoz olup yansıyan ay gibi, hiç değilse kendi yaşamımıza aydınlığı ve özgürlüğü indirebiliriz.

O öz, bizi bekliyor, içimizde bir yerlerde, hep bizi bekliyor. Gelip bulmamızı, kendi özgün yaşamımızı mayalamak, bütün yaşamlarımızı aydınlatıp, başka hayatları da parlaklığa çekmek için.

Hadi, iç yolunuza çıkın. Bu ince ve zarif yol, eksik adımlarla şaşırtır ama doğru düşünerek, doğru adımlarla sağlam basarak yürünürse gideceğiniz yere kadar o içsel dinginliğin sakin uyanıklığının hüküm sürdüğü öze doğru... sağlıklıkla.

Celse Nedir, Çeşitleri Nelerdir?

Ruhlarla irtibata geçmek ve konuşmak için yapılan toplantılardır. Celselerin dört önemli ana unsuru vardır.

1. Medyum.

Nasıl olması gerektiğini, kalitesini belirleyen hususları, sorumluluklarını belirtmiştik.

2. Operatör.

Onun da tecrübesinin, bilgisinin, sorumluluğunun ve celsedeki varlığının öneminden bahsetmiştik. Ancak

ruhlarla irtibata çok kereler geçmiş, tecrübeli, bilgili medyumlar, operatörsüz de celseler yapabilirler.

3. Bedensiz Varlık.

Bilgi ve tekâmül seviyesinin denenmesi, celse operatörü ve celsede bulunanlar tarafından yapılır. Bu demektir ki, medyumun, operatörün ve celsede bulunanların ciddiyeti, yaptıkları işe verdikleri önem, kaliteleri ve bilgi seviyeleri, her söylenene kolay kanmamaları, gelecek varlığın niteliklerini belirleyici unsurlardır.

4. Celse Organları.

Eski deyişle Hâzirun (Hazır bulunanlar) ya da Celse Organları. İngilizler bu kişilere “Sitter” (oturumcu) derler. Dr. Refet Kayserilioğlu ise “Celse Organları” demeyi uygun görmüştür. Bunun haklı gerekçelerini ise şöyle sıralar:

“Biz şimdi bunlara Celse Organları demeyi teklif ediyoruz. Çünkü bunlar, ne celsede sadece oturan, ne de sadece hazır bulunanlardır. Onlar celsenin manevi atmosferine (aura’sına) tesir eden, celsenin çok mühim uzuvları, organlarıdır. Yani onlar, celsenin bir parçasıdır. Onlarla yapılan celse başka, onlarsız başka neticeler verir. Binaenaleyh, onlar celse organlarıdır. İşte celselerde, bu bilgilere istinaden, celse organlarının da çok iyi seçilmeleri gerektiği kendiliğinden anlaşılır.” (*)

Celselerin başarılı, güvenli olması ve yürütülmesi için ilk şart, medyum ile bedensiz varlığın arasındaki sempatinin, sevgi bağının güçlü olmasıdır. Bu yoksa, irtibat kurulamaz veya devam edemez. Daha sonra, önceden saydığımız dört ana unsur arasında da aynı bağın olması, aralarında, tam bir sevgi, anlaşma, dostluk ve kardeşliğin kurulması gerekir.

Celseler, yapılış maksatlarına göre üçe ayrılırlar:

1. İspat Celseleri,
2. Haber Celseleri,
3. Bilgi Celseleri

İspat Celseleri:

Öte âlemin varlığına, ruhun varlığına ve ölmezliğine inandırmak için bunların varlığını ispat maksadıyla yapılan celselerdir. Örneğin normal şartlarda

yapılamayacak olan bir takım fiziksel tezahürler, fizik medyumlar vasıtasıyla gösterilirler. Veya celsede bulunanlardan birinin ölmüş yakınının ruhuyla temasa geçildiğinde, sadece o ölenle, yakını arasında geçen, başka kimsenin bilmesine imkân olmayan bilgiler, hatıralar, ispat maksadıyla ortaya verilebilir. Gelen yakın, gerçekten o ölen kimse olduğunu ispat etmek için, kendi kişiliğini, karakterini belirleyen özellikleriyle kendini tanıtır.

İspat celseleri, ruhsal hayata ve olaylara tam inanmış kişilerce yapılmalıdır. Celse organlarının hepsinin inanması beklenemez ama, onların da araştırmacı ve iyi niyetli insanlardan seçilmesi gerekir. Ancak böyle sağlıklı sonuçlar alınabilir. Yoksa başkalarını inandıracam, onlara ispatlayacam diye, aslında kendini inandırmaya çalışan, şüphelerinden kurtulamamış veya bu işi sırf hevesten ve meraktan yapan kişilerin yaptıkları celselerin faydadan çok zararı olabilir. İnsanın inanmadan yaptığı bir işe, başkalarının inanmasını beklemesi, yaptığı işin sonucunun hayırlı olacağını zannetmesi, aslında koca bir saflık... Dilimiz varmıyor ama, hadi söyleyelim, bir aldatmaca...

Akla şu soru gelebilir: Ruhun varlığına inanmayan bir insan, neden celse yapsın? İnanmasa yapar mı? Bu çeşit kişiler sanıldığından da çoktur. Ama inanmadıklarını kendilerine bile itiraf edemezler, başkalarından çekindikleri için şüphelerinin üzerini örtmeye çalışırlar. Ayrıca ilgi odağı olmayı bırakmak istemezler.

Herkesin kolayca inanamadığı, inanmakta zorluk çektiği bazı gerçekleri onlara anlatmak, ispat etmek için görevde olan, kendini görevli hisseden insanlara, yaptıklarına ve söylediklerine,

akıllarında ve gönüllerinde en ufak şüphe tohumu bırakmadan, önce kendilerinin inanması bekleniyor.

2. Haber Celseleri.

Bu celseleri, irtibata geçecekleri kişilerin durumlarını göz önünde bulundurarak, haber vermeyi gerekli, uygun ve faydalı görürlerse, bedensiz varlıklar tertip ederler. Gelecekte olacak olayları, kazaları, felâketleri v.s. haber verebilirler. Bu tür celseleri falcılıkla veya benzeri durumlarla karıştırmamak gerekir. Çünkü haber celselerinin iki maksadı vardır: Birincisi, ispat celselerini destekler mahiyettedir. Gelen varlığa güven duyulmasına, onun tekâmül seviyesi elverdiği ölçüde bazı şeyleri önceden bildiğine inancın güçlenmesine yardımcı olur. Ayrıca, celsede bulunanların ruh âleminde karşı duyacakları güveni temin etmeye yöneliktir. İkinci maksadı ise, insanları bazı olacak hadiselerle karşı uyarmak ve korumaktır. Bazı varlıklar, bu iki maksadı da kullanarak haber celseleri düzenleyebilirler.

3. Bilgi Celseleri.

Bedensiz varlıklar ve spatum konusundaki bilgilerini ve inançlarını tamamlamış, ispat ve haber celselerini iyi değerlendirmiş kişilerin, üstün varlıklardan, üstün bilgiler almak maksadıyla yaptıkları celselerdir. Verilecek bilginin üstünlük derecesini, operatörün, celse organlarının, bazı durumlarda da medyumun bilgi seviyesi ve sordukları sorular tayin eder. O yüzden hangi konuda bilgi edinilmek isteniyorsa, o konunun önceden araştırılması, soruların derinlemesine ve sıkı bir çalışma sonucunda hazırlanması gerekir. Konular birbirinden kopuk kopuk, oradan oraya çağrışımlarla atlanarak değil, belli bir konuyu girişi ve gelişmesiyle bir bütün

halinde ele alacak şekilde sorular haline getirilmelidir. Bir konu iyice incelendikten sonra diğer bir konuya geçilir. Verilen cevaplar net ve iyi bir şekilde kaydedilmeli, üzerinde durup düşünmeli, şüpheler ve soru işaretleri varsa tespit edilmeli, daha üst ve adım attıracak bilgiyi almayı hak edecek şekilde yeni sorular hazırlanmalıdır. İnsanlara bilgi vererek hizmet etmekle görevli bedensiz varlıklar, her çağrıldıkları yere değil, ancak böyle çalışıp, hazırlanıp, başkalarına da iletebilecek faaliyetlere hazır, böyle kişilere gönderilirler.

(*) Dr. Refet Kayserilioğlu (Günhan Arıcan), Ruh ve Madde, Cilt 2, sayı 16.

Dr. Bedri Ruhselman

(Yazılar Dr. Refet Kayserilioğlu'nun, Refik Kayahan'ın, Dr. Günhan Arıcan'ın, Reha Eroğlu'nun Ruh ve Madde Dergisi ilk 3 cildindeki yazılarından ve Dr. Bedri Ruhselman'ın kitaplarından derlenmiştir.)

İNTERNETTEN ÖYKÜLER

İNTERNETTEN ÖYKÜLER

SARI GÜLLER

Süper markete aslında alışveriş için girmemiştim. 37 yıllık kocamı kaybedeli bir hafta olmuştu ve bu dükkânda onunla ne tatlı anılarımız vardı. Ben alışveriş yaparken ortadan kaybolurdu. Nereye gittiğini bilirdim. Elinde üç tane sarı gülle dönerdi hep. Rudy sarı gülleri çok sevdiğimi bilirdi.

İçim hem sevgi hem hüznle doluydu. Birkaç şey alıp sepete attım. Tek kişi için alışveriş, iki kişiye alıyor olmaktan daha çok düşündürüyor insanı, nedense. Et reyonunun önünde bifteklerle bakıp, Rudy'nin bunlara nasıl bayıldığını hatırlarken bir genç kadın geldi yanıma. İnce uzun, güzel bir sarışındı. Kocaman bir pirzola paketi aldı, sepetine attı. Sonra durdu, düşündü, pirzoları sepetten çıkarıp, tekrar rafa koydu. Ona tebessüm ederek baktığımı fark etti aynı anda.

"Kocam pirzoları çok sever, ama bu fiyatla da alamam ki. Bilemiyorum."

Dokunsalar ağlayacağım. Mavi gözlerinin ta içine baktım. "Kocam sekiz gün önce öldü" dedim, sesimin titremesini kontrole çalışarak. "Alın bu pirzoları ve birlikte olduğunuz her anın hazzını yaşayın." dedim.

Başıyla "evet" dedi. Pirzoları tekrar sepetine koydu ve yürüdü. Ben de süt, peynir reyonuna doğru gittim. Şimdi artık hangi büyüklükte süt almalıyım, diye düşünürken, bana doğru gelen yeşil elbiseye dikkat ettim. Oydu. Sarışın kadın. Yüzünde o güne dek rastlamadığım kadar güzel ve anlamlı bir tebessüm vardı. Göz göze geldik.

"Bunları size aldım" dedi. "Kasaya vardığınızda, parasının ödendiği belli olacaktır."

Uzandı, yanaklarımdan öptü ve sepetime, uzun saplı üç sarı gül bıraktı. Ona ne yaptığını, bu güllerin benim için ne manâ ifade ettiğini söylemek istedim, ama mümkün mü?. Hıçkırıklara boğulup, gözyaşlarım görmemi hızla engellerken, uzaklaştığını hayâl meyâl seçtim. Sepetimdeki sarı güllere baktım. Hem de üç taneydiler. Nereden biliyordu?. Birden anladım. Dükkânda yalnız değildim. Gözlerimde yaşlarla yukarı doğru baktım.

"Rudy" dedim... "Rudy, beni unutmadın, beni halâ bırakmadın değil mi?."

Rudy, gene benimle gelmişti alışverişe. Bu sarışın kadın onun perisiydi.

İNTERNETTEN ÖYKÜLER

İNTERNETTEN ÖYKÜLER

BİR UFAK GÜLÜMSEME

Küçük kız, hüzünlü bir yabancıya gülümsedi. Bu gülümseme adamın kendisini daha iyi hissetmesine sebep oldu. Bu hava içinde yakın geçmişte kendisine yardım eden bir dosta teşekkür etmediğini hatırladı. Hemen bir not yazdı, yolladı.

Arkadaşı bu teşekkürden o kadar keyiflendi ki, her öğlen yemek yediği lokantada garson kıza yüklü bir bahşiş bıraktı.

Garson kız ilk defa böyle bir bahşiş alıyordu. Akşam eve giderken, kazandığı paranın bir parçasını her zaman köşe başında oturan fakir adamın şapkasına bıraktı.

Adam öyle ama öyle minnettar oldu ki. İki gündür boğazından aşağı lokma geçmemişti. Karnını ilk defa doyurduktan sonra, bir apartman bodrumundaki tek odasının yolunu ısıklık çalarak tuttu. Öyle neşeliydi ki, bir saçak altında titreşen köpek yavrusunu görünce, kucığına alıverdi.

Küçük köpek gecenin soğuşundan kurtulduğu için mutluydu. Sıcak odada sabaha kadar koşuşturdu.

Gece yarısından sonra apartmanı dumanlar sardı. Bir yangın başlıyordu. Dumanı koklayan köpek öyle bir havlamaya başladı ki, önce fakir adam

uyandı, sonra bütün apartman halkı.

Anneler, babalar dumandan boğulmak üzere olan yavrularını kucaklayıp, ölümden kurtardılar.

Bütün bunların hepsi, beş kuruşluk bile maliyeti olmayan bir TEBESSÜM'ün sonucuydu.

İki Yaşam Arasında

Dr. Michael Newton
Derleme: Acar Doğangün anısına
Arın İnan

Bundan dört yıl önce yayınlamış olduğumuz "İki Yaşam Arasında Ruhun Yolculuğu" adlı dizide Dr. Newton'un, geriye götürücü hipnoz yoluyla yüzlerce insan üzerinde yaptığı araştırmaları ve elde ettiği değerli bilgileri okumuştuk. Bu dizide de, yine Dr. Newton'un en son araştırmalarına dayanarak, ölüm anından tekrar doğuma kadar, dünya ötesindeki yolculuğumuzun daha önce görmediğimiz ilginç ayrıntılarını izleyeceğiz.

Geçen ay sizlere OLAY 46'da geçmiş yaşamda başlayan ve bu hayatta da işaretlerini göstererek elli yıl sonra birbirlerini bulan eş ruhlara ait bir aşk hikâyesini vermiştik. Yapılan ekminezi seansında her iki kişinin de bir araba kazası sonrası boğularak öldüğünü öğrendik. Şimdi bu olay üzerinde konuşmalarımıza devam edeceğiz.

Dale ile yaptığım seansta da Maureen ile yaptığım görüşmeden elde ettiklerimden farklı bir şey çıkmadı. Samantha (Maureen'nin geçmiş hayattaki ismi) arabanın denize düşmesinden sonraki birkaç saniye yaşayıp, sudan biraz çıkabilmişken, Rick'in ruhunun daha araba düşerken serbest kaldığı anlaşıyor. Bu hikâyeyi Dallas'ta katıldığım bir toplantıda anlattığımda kadın seyircilerden biri ayağa kalkıp bağırarak: "Erkek değil mi? Tabii ki öyle olur!" dedi. Bu hanıma, hiçbir kurtulma ümidi kalmadığında bazı ruhların gerçek ölümünden bir dakika kadar önce bedenlerini terk edebileceklerini söyledim.

Dale ve Maureen ile yaptığım seanslar bittikten sonra toplanarak neler öğrendiklerimiz üzerinde konuştuk. Maureen, San Francisco'nun güneyindeki otoyolda ne zaman araba kullansa, tam olarak açıklayamadığı bir gerginlik ve sinirlilik içine girdiğini söyledi. Ama şimdi bunun nedenini biliyordu. Maureen geceleri ani ölümle ilgili kâbuslar da görüyordu. Ancak bu seanstan bir ay sonra bana yazdığı mektupta bunların da sona erdiği müjdesini verdi.

Dale ise doğduğu şehir olan San Francisco'yu kendini huzursuz hissettiği için terk etmişti. Belki sizler ölümünden sonra gidilen ruhlar âleminde bu tarz tortuların silinip gidebileceğine inanıyor olabilirsiniz. Pek çok vaka için "evet

siliniyor" diyebilirim ancak bazı insanlar geçmiş yaşamlarının fiziksel ve duygusal izlerini bu hayatlarına da taşıyabiliyorlar. Bu, özellikle gelecek olan yaşam için belli bir karmik ders çıkarılacaksa olmaktadır.

Bu ruh eşleri neden bu hayatlarında 50 yıl boyunca birbirlerinden ayrı yaşamışlardı? Bunu anlayabilmek için onların ruh gruplarına bakmamız gerek. Dale ve Maureen birinci kademe ruh grubundan gelmekteydiler. Değişik derecelerde bu on iki ruh; risk alabilen, mücadeleci varlıklardır. Rehberleri onları düzenli bir şekilde yan taraftaki gruplara götürerek diğer grupların nasıl uyum ve barış içinde çalıştıklarını onlara gösterir. Dale ve Maureen bu ziyaretlerin ilginç olduğunu fakat kendileri için sıkıcı olduğunu söylediler. Elbet ki kendilerine göre daha huzurlu olanlar da vardı kendi gruplarında, fakat Dale (o zamanki adı Rick idi) bunlardan biri değildi. Bu hayatında ordu'ya katılmış Vietnamda bulunmuştu. "Oradan dönmeyi düşünmedim" dedi bir keresinde bana. Dale tehlikenin ucunda yaşamayı sevenlerden biriydi.

1923'deki araba kazasından sonra grubun en üst rehberi Rick'i yanına aldı ve ona Samantha'ya sarfettiği zamandan daha fazlasını vererek uyum sağlaması için yardım etti. Rick kendi grubuna geri döndüğünde hayal kırıklığıyla doluydu. Yaşamını bu denli genç iken kaybetmesine üzülmüyordu. Dale ve Maureen daha önceki yaşamlarında da sevgiliydiler. Hemen hemen hepsinde de karmaşıklık yaşamışlardı. Bu yaşamlarında aynı zamanlarda enkarne olmalarına, aynı yerde doğmalarına rağmen gençlik yıllarında karşılaşmamaları planlanmıştı onlar için. Bu coğrafi bölgeden aldıkları duygusal enerji ve yaşadıkları duygusal tecrübeler onların daha sonra karşılaşmalarını

sağlayan basit şartlardan biriydi.

Her ikisi de erken yaşlarda birbirlerine kavuşmamalarının daha hayırlı olduğuna inanıyordu. Dale, yaşamında doğru kadının karşısına çıkmamasıyla ilgili tam bir yılgınlık yaşamıştı. Artık Dale, bu hayatında ilgisiz ve sorumsuz bir erkek değildi. Samantha (yani Maureen) ise, Rick ile 1920'lerde yaşadığı ilişkide sahip olmadığı olgunluğa sahipti artık. Her ikisi de birleşmelerinin bu noktasında hiçbir şeyi olduğu gibi kabul etmeme noktasına gelmişlerdi. Birbirlerini görmediklerinden dolayı belli bir süre gönül sızısı çekmişlerdi. Bu çiftle işim, her ikisi de aynı şeyi söylediklerinde bitmiş oldu. Maureen dedi ki: “Şifamızı yaşamın kutsallığı ve bağışlamanın önemine duyduğumuz saygıdan bütünleştiriyoruz. Şimdi her ikimiz de kaybetmenin ne olduğunu bildiğimize göre, kalan yaşamımızı bir hazine gibi değerlendireceğiz.”

Ruh eşleriyle ilgili bu bölümü bitirmeden önce pek çok ruh eşlerinin bir sonraki enkarnasyonlarından önce hazırlık sınıfına alındıklarını söylemeliyim. **Ruhların Yolculuğu** isimli kitabımda dünyaya gönderilmeden hemen önce ruh eşlerinin biraraya gelmediklerini yazmıştım. Karmalarına bağlı olarak bazen ruhlardan biri, gelecekteki buluşmalarıyla ve dünya bedenlerinde nasıl olacaklarıyla ilgili diğerinden daha fazla bilgiye sahip olabilir. Aşağıdaki kısa örnekteki ruh eşlerinden biri, böyle bir durumu anlatmaktadır.

“Gelecek yaşamımdaki eşimin görüntüsünü gösterdiler bana bir perde üzerinde. Oldukça çekici bir aerobik hocası bedenindeydi. Ben de onunla jimnastik salonunda tanışacaktım. Bedenini ve yüz hatlarını iyice inceledim

çünkü karşılaştığımızda karıştırmak istemiyordum. Geçmiş yaşamımda da böyle yapmıştım çünkü. Terliyken bana gelen kokusunu zihnime iyice kayıt ettim. El, kol hareketlerini, mimiklerini, gülümsemesini, hepsinden öte gözlerini de.... Onu bu yaşamımda gördüğümde iki mıknaş sanki birbirini çekiyormuş gibi hissettim.”

SPIRİTÜEL AİLELERLE İNSAN AİLELERİ ARASINDAKİ BAĞLAR

Bir kural olarak aynı ruh grubunun üyeleri bir sonraki enkarnasyonlarında aynı genetik insan ailesinin üyeleri olarak gelmezler. Bu da Amerikan Kızılderili geleneğine ters bir şekilde, bir dedenin ruhunun torununa geçmeyeceği anlamına gelmektedir. Aynı irsiyete, etnik gruba, kültürel çevreye ve belki de aynı coğrafyaya enkarne olmak ruhların yeni dersler öğrenmelerinde kısıtlayıcı hattâ geriletici bir fonksiyon görmektedir. Her seferinde farklı ailelerin içine enkarne olan ruhlar oldukça farklı bedenleri denemiş olurlar. Bu çeşitlilik ise onlara enkarnasyonlarında bir derinlik kazandırır.

Olağanüstü vakalarda rehberlerimiz ailelerin içinde henüz bitmemiş karmik dersler varsa anlayış göstermektedirler. Ruhlar, bir önceki yaşamlarında aynı ailede olduklarından dolayı ciddi şekilde ruhsal yaralanma geçirmiş ya da başkalarına zarar vermiş olabilirler. Yeni jenerasyonun çocukları olarak gelebilirler fakat aynı yaşam içinde karmik dersi birlikte alacakları ruhların da orada bulunması gerekir.

Bazen de bu aileyle yakın ilişkisi olan başka bir aileye de enkarne olunabilir. Bu şekilde de ruhlar karmik derslerini alabilirler.

Ruhlar çoğunlukla aynı aileye enkarne olmasalar da aynı ruh grubunun üyeleri birlikte olabilecekleri aileleri seçerler. Ruh grubunun üyeleri her yaşamlarında birbirlerine kan bağıyla da bağlanmak isterler. Ne çeşit roller üstlenirler? Belki de şu anda elinize kâğıt kalem alıp, ailenizi, arkadaşlarınızı, sevgililerinizi ve tanış olduklarınızı yeniden gözden geçirip, hangilerinin sizin ruh ailenizin üyeleri olduğunu hesap ediyorsunuzdur.

Yaptığım çalışmalarda, büyükbabalar ve büyükannelerin bir önceki yaşamlarımızda en yakın arkadaşlarımız ve çocuklarımız olduklarını gördüm. İnsanların birbirleriyle olan ilişkilerinin sosyal dinamikleri öylesine güçlü ki pek çok vakada ruhların yaşamlarımızda oynadıkları roller, bizim onların yaşamlarındaki önemimiz, grubun doğrudan karmik dersleriyle de ilgili olmaktadır. Birisi bizi incittiğinde, kendisi de dahil olmak üzere eğitildiğimizi düşünmemiz gerekir. Olay 47'de göreceğimiz gibi, bu dersler bizi gelecek yaşamlarımıza hazırlamaktadır.

(Gelecek ay: Olay 47'de Carl ile yapılan celseyle yazımıza devam edeceğiz)

BİZİ İNCİTMİŞ OLAN RUHLARLA YENİDEN KARŞILAŞMAMIZ

Bana sık sık kendilerini incitmiş olan bir ruhla yeniden karşılaşmalarının neye benzediğini sorarlar. Filozof Heidegger şöyle der: "Hiç kimse senin için sevmez ve senin acını hissedemez". Bu cümle Yeryüzü için doğru olabilir ancak ruh dünyası için değil. Ruhlar orada arkadaşlarının zihinlerine girebilirler ve neler hissettiklerini anlayabilirler. Bunu empati adına yaparlar.

Olay 47'de geçmiş yaşamında zor bir başlangıç yapmış olan bir adamı seçtim. Hükmedici bir baba olup hiçbir şeyden memnun olmuyordu. Søjelerim Ral ve Babası Carl'dan bahis ediyorum. Ray sorunlu bir çocuktü. Kendine güveni olmadan büyümüştü. Yetişkin olduğunda ise hâlâ bu olumsuz duygu ve düşüncelerle boğuşuyordu. Herkesten saklıyordu duygularını, etrafına bir kalkan örüyordu sanki. Baba ve oğul ruh dünyasında karşılaştıklarında neler hissettiler acaba?

35. YIL

Kesintisiz devam eden 35 yıllık yayın hayatımızda bize gösterdiğiniz ilgi ve verdiğiniz destek için siz sayın okurlarımıza teşekkür ederiz.

<http://www.dostluk.com>

Ziyaretinizi bekleriz.

BİTİŞİK KAPI

Zehra İskender

Fotoğraflar: İBB Kent Yaşamı ve Kültürü Dergisi

Yardımlaşmak... bizim için pek de kolay olmayan bir eylemdir... Hepimiz yardım etmeye çocukluk dönemimizde alışırız. Ailemiz, ana babamız tarafından yardım etmeye özendiriliriz. Ancak zorlandığımız durumlarda, maddi-manevi desteğe ihtiyaç duyduğumuzda, yardım almamız söz konusu olduğunda, aynı rahatlığı hissedemeyiz. Hattâ elzem ihtiyaçlarımızı yardım almamak

pahasına gizlemeyi, yok saymayı yeğleriz. Çünkü başkasına açılmak, ailemizden gördüğümüz gibi yardım almayı hak sayarak istemek, çoğunlukla yapmadığımız bir iştir. Bu bir huy, geçmişimizden gelen bir ilke olarak yaşamımıza yansır. Çevremizde her an muntazam ve eksiksiz bir insan görünmek gibi en doğal arzumum maalesef kendimizi zorlayarak yaparız.

Ama... bir kapı vardır ki, bizi hep bu zorlamalardan kurtaran ilk yardım gibi açıktır. Dış dünyaya karşı takındığımız bütün zırhları bu kapının önüne bırakırız. Çünkü bu kapı ana ocağı gibi sıcaktır. Bu kapı içinde yaşayan herkes, aile bireylerimiz gibi gönlümüzde yer alır. Evet!.. bildiniz. Komşumuzdan bahis ediyorum. Bizi bütün hallerimizle gören, bilen komşumuz; şu bitişik kapının ardında bulunur. Sevgi dolu yüreği, yardımını hiç esirgemeyen eliyle yaşamımızda her zaman vardır.

O, bizim için başkası değildir. Sırasında kardeş, ana-baba gibi bizi kavrar. En gizli sırlarımızı, başkalarının yanında yüzümüzü kızartacak en zor durumlarımızı bilir. Hattâ ona sormadan biz anlatırız... Çünkü o bizimle ilgili her emanete sahip çıktığı gibi sırlarımıza da aynı titizliği gösterir. Bizim için riske girmeye, yorulmaya hiç yüksünmez. Sanki bu bitişik kapı, bizim için karşılanmış ihtiyacımızın bir simgesidir. Gerçekten de komşumuzun yokluğunda yaşamımızda büyük bir eksiklik olur. (Tabii ki modern yaşamın ilkesi haline gelen apartman yaşamını konunun dışında tutuyorum).

Komşuluk çağrıştırdığı anlam itibariyle de karşılıklı olarak iki ya da daha fazla evdeki ailelerin birbirlerini sevinçle kabullenişleridir. Bu, başka bir deyişle manevi bir birlik çatısı altında toplanmaktır. Bu çatının en önemli unsuru insanları birbirinden ayıran, ailemizi dış dünyaya karşı evlerin, bahçe duvarlarının, kapımızın komşumuz sözkonusu olduğunda bağlayıcı, gönül açıcı bir fonksiyon üstlenmesidir. Belki bir sokak ötede bizimle çok iyi anlaşacak binleri olabilir Hatta vardır. Ancak bu bizi çok ilgilendirmez. Her sabah yüzüne baktığımız günaydını bizden

esirgemeyen, hastalığımızı da mutluluğumuzu da bizim gibi yaşayan, bitişik kapı sakinleri bizim için önemlidir. Elzemdir. Komşumuz, bizim yaşamımızdaki en gerçek insanlarımızdır. Hiç düşündünüz mü bilmiyorum. Tuhaf denecek kadar zıt karakterde insanlar birbirleriyle iyi komşuluk ilişkileri içindedirler. Çok ender olarak farklı kültürden insanlar bile bitişik komşusu ile bütün sosyologları, antropologları şaşırtacak kadar mükemmel ilişkiler içinde yaşarlar.

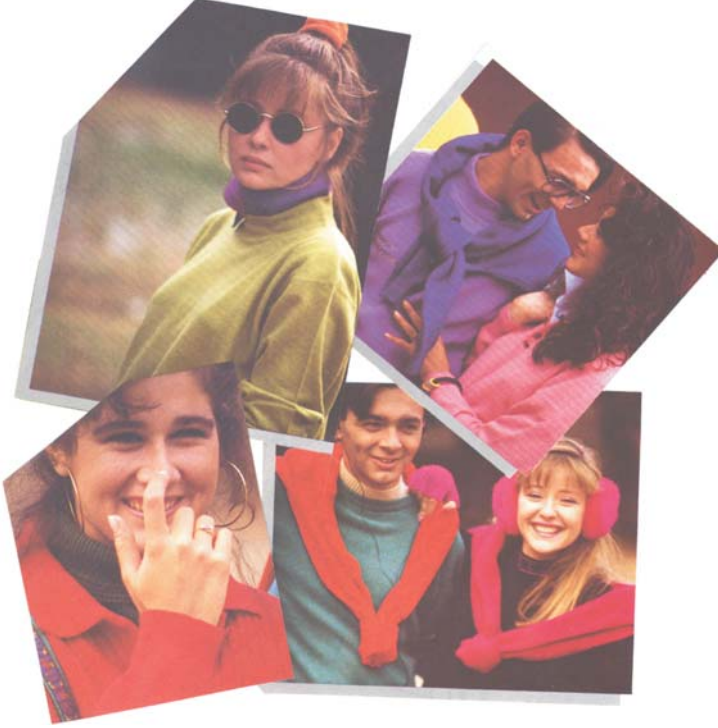
Folklorumuz içinde önemli bir yer alan atasözlerimiz de konu ile ilgili pek çok söz vardır. En bilineni “Ev alma komşu al” deyişidir. Bitişik kapımızla ilgili pek çok şey yazıp söyleyebiliriz. Ancak, hayatımızın en kıymetli kapısı sanırım, komşumuzun açtığıdır. Kapısı komşusuna açılanlardan olmanız dileğiyle.

(İki aydır Zehra İskender'e ait yazılar, Nadide Kılıç adıyla çıkmıştır. Özür diliyor, yanlışları düzeltiyoruz)

Kendime Mektuplar

Nelda Bayraktar

Dostunu tatlı dille öven güzel kardeşim, kendine biraz haksızlık etmiyor musun acaba? Hani “Güleryüz, tatlı dil her şeyden daha önemlidir. Yüzünüzün çizgisinde her zaman bahar olsun” derler ya, işte sen böyle insanlardan birisin benim gözümde. Yüzündeki çizgiler beni hiç dondurmadı ve üşütmedi.

Elbette ki insanların çeşitli iklimleri var. İş hayatımda olsun, çeşitli ilişkilerimde yaşadığım olaylarda olsun bunu net bir şekilde görebiliyorum. İnsanın bir günü bir gününe uymuyor. Dertli, huzursuz, karamsar, sinirli, gergin, ilgisiz, tuhaf, hafiflemiş, heyecanlı, mutlu, coşkulu, geveze, saçmalayan, bedensel acıları nedeniyle ıstıraplı, sükûnetli ya da uykuda gezer gibi olduğumuz, birbirinden taban tabana zıt hallerimiz ve günlerimiz olmuyor mu sanki? Bence önemli olan bu ruh halleri arasında tutarlı bir dengeyi sağlamak. Temelinde kaos, çözümsüzlük olan ruh halleri iklimlerin rotasını şaşırp, şaşırtması gibi hem insanın kendisini hem de karşısındakini yoruyor. Ben kendimi çok dertli ve güçsüz hissettiğimde içimde olumsuz duyguların da kabarmaya başladığını fark ettiğim zaman buldum bu gerçeği. Bazen dokunsak ağlayacak, dokunsak kızacak ve azarlayacak hallerimiz vardır ya! İşte böyle durumlarda hiçbir yere seremeyeceğimiz, sergileyemeyeceğimiz oya gibi işlediğimiz olumsuz duygu ve düşüncelerimizi ortaya çıkarırız. Hünerle işlediğimiz oyalar, danteller elbette ki alıcı bulmaz kendine. Aslında

bizim en fazla sevilme, şefkatle okşanma, merhamet duyulma istediğimiz anlardır bunlar. Ve biz, insan doğası gereği bu anımızı günün yirmi dört saatine yaymayı da severiz. Yaptığımız telefon konuşmaları, annemizle, babamızla, kardeşlerimizle, arkadaşlarımızla, eşimizle, sevgilimizle ve çocuğumuzla hattâ apartman görevlisiyle bile olan ilişkilerimiz bundan etkilenebilir. İş yerindeki patronumuza bile kendimizin bildiği bir usulde yaparız bunu.

Şimdi bir düstur edindim. Böyle durumlarda içimdeki sevgi enerjimi düşürmüyorum. Her ruh halimi ayrı bir sigortaya bağladım da denebilir buna. Birinin sigortası attığında diğerlerini etkilememesi için elimden geleni yapıyorum. Beni çok sıkı bir konunun hemen akabinde bu konuyla ilgili olmayan sevdiğim bir arkadaşım beni aradığında gönlümde onun için ayırdığım koltuğa geçip konuşuyorum onunla. Dertleşebiliyorsam eğer, içimdeki tüm olumsuzluğu ona kusmadan yapmaya çalışıyorum. Belki de ne fazla duygusal ne de fazla mantıksal olmak gerekiyor burada. Belli bir akıl gönül dengesini tutturmak en iyisi. Bazen akıldan gönüle inilir, bazen de gönülden akıla çıkılır çünkü. Sabrımızı da elbet ki sadece bir tahammül olarak ele almayıp aktif bir güç olarak kullanmak en iyisidir diye düşünüyorum. Biliyor musun bu tarz bir gönül eğitimi paniklemeden de koruyor insanı. Kendi duygularını tanıyorsun, köklerine inebiliyorsun, kendinle konuşabiliyorsun...

Dilimizin ikliminden de bahis etmişsin mektubunda. Bir TV programında sunulan bir şarkı yarışması var. Seyretmediysen lütfen seyretmeni isterim. Her kesimden insan katılabilir. Zengin, fakir, güzel, çirkin, şişman, zayıf, özürlü, dengeli, dengesiz diye listeyi çoğaltabiliriz. Buraya kadar iyi çünkü herkese açık olması eşitsizlik durumunu ortadan kaldırıyor. İnsanlar teker teker hünelerini sunmak için içeri alındıktan sonra başlıyor reytinglerin artması. Jüri hiçbir yerde görmediğim bir küstahlıkla insanları acımasızca eleştiriyor. İnsanların bazıları buna tepki vermiyor, aptallık derecesindeki bir gereksiz sükûnetle terk ediyorlar salonu, diğerleri ise büyük tepkiler verip, işi kavgaya kadar vardırıyorlar. İşte bu dakikalarda programın reytingi üst sıralara tırmanıyor.

Diyebilirsin ki eleştiriye kabul etmek de bir sanattır. Ama bu sadece gelişmiş insan seviyesi için geçerlidir. O zaman eleştirenlerin de belli bir seviyede olması beklenir. Geçenlerde toplumun gelir seviyesi düşük kesiminden geldiği belli olan bir anne ile kızı göründü ekranda. Anne bağırıp çağırıyordu. Ne yokluklar içinde kızını buraya getirdiğini, herkesin kızının sesine hayran olduğunu, ama adına jüri denilen bu sanatçıların -ki kendilerini sanatçı zannediyorlardı- kızının sesini beğenmedikleri gibi aşağıladıklarını söyleyip, yaşamın onun sırtına şimdiye kadar yüklediği bütün yüklerin acısını bu yarışma programından çıkarmak istemişçesine haykırıyordu. Topçu, popçu felsefesiyle beşikten mezara kadar eğitilen bir toplumun kendini aynada doğru bir şekilde göremediğine mi yanayım, bu yarışmayı yurt dışından getirdiğini ve orada da tıpkı buradaki gibi insanların jüri tarafından aşağılanması programın formatı gereği olduğunu söyleyen yapımcıya mı kızayım şaşırdım doğrusu. Neyse bu konudaki diğer görüşlerimi senin mektubundan sonraya bırakayım. Çünkü görüşlerini merak ediyorum doğrusu. Canım dostum kendine iyi bak. Sevgiyle ve hayırla kal.

Özde bir Kardeşin
Nelda Bayraktar

e s i n l e r

Daha ne isteyeyim ki sen'den
Yeni bir ben yarattın ben'den

* * *

Âşıka aşktan başkası kâr etmedi
Aşkı anlatmaya sözler yetmedi

* * *

Gerçeğin ta kendisidir özün
Ya Muhammed!.. Göster bana yüzün

* * *

Ermiş kerâmet gösterip de uçmazsa eğer
Ona bağlı olanlar onu uçururmuş meğer

* * *

Âdem'i "adam" eden ne mi?
Beş harflik bir sözcük: adı SEVGİ

* * *

Sevgidendir hep gördüğü her güzellik gözün
Tanrım; türlü güzellikler biçiminde görünür yüzün

* * *

Softanın parmağı kesilse Hak'tan razı olmaz
Hak âşığının derisi yüzülse, yüzündeki gül solmaz

o l g a y g ö k s e l

ATATÜRK'TEN ÖZLÜ SÖZLER

*Özgürlük ve bağımsızlık benim karakterimdir.

*Fikirler, zor ve sertlikle, top ve tüfekte asla öldürülemez.

*Basın hiçbir şekilde baskı ve etki altına alınamaz.

*Ulusal varlığımıza düşman olanlarla dost olmayalım.

*Bir dinin doğal olması için; akla, fenne, bilime ve mantığa uygun olması gerekir.

*En doğru, en gerçek tarikat, uygarlık tarikatıdır.

*Ulusunu yok eden, tutsak eden, yıpratıcı kötülükler hep din kılığı altındaki küfür ve melunluktan gelmiştir.

*Dünyada her şey için, uygarlık için, yaşam için, başarı için, en gerçek yol gösterici bilimdir, fendir. Bilim ve fennin dışında yol gösterici aramak, sersemliktir, bilgisizliktir, sapıklıktır.

*Güzel sanatları ihmal eden dini biz kabul etmeyiz.

*Ordumuz, Türk birliğinin, Türk gücü ve yeteneğinin, Türk vatanseverliğinin çelikleşmiş anlatımıdır.

*Özgürlük olmayan bir memlekette ölüm ve yıkılma vardır. Her yükselmenin ve kurtuluşun anası özgürlüktür.

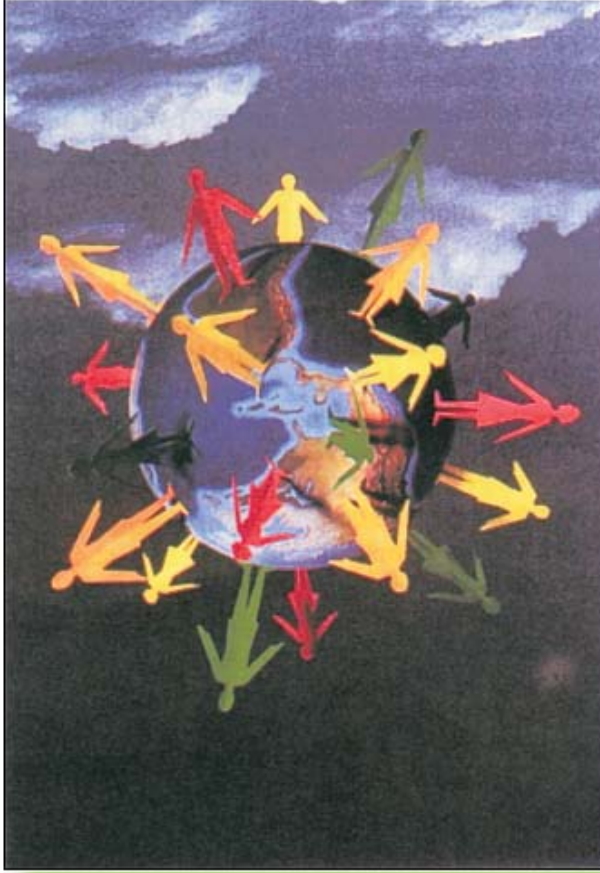
*Cumhuriyet sizden, “fikri hür, vicdanı hür, irfanı hür” nesiller ister.

*Bizim ulusumuz aslında demoklattır.

*İrtica fikirleri güdenler muayyen bir sınıfa dayanaklarını sanıyorlar. Bu katiyyen bir vehimdir, zandır. Terakki yolumuzun üstüne dikilmek isteyenleri ezip geçeceğiz. Yenilik vadisinde duracak değiliz. Dünya müthiş bir cereyanla ilerliyor. Biz bu ahengin dışında kalabilir miyiz?

Şurasını açıkça söylemek lazımdır ki, bu milletin 3.5 seneye sığdırdığı daha çok azametlidir. Bunu hazmetmek için kuvvetli dimağlar lazımdır. Fransızlar, Büyük İhtilali geçirmek için tam bir asır çalışmışlardır. Hayat felsefesinin garip bir tecellisidir ki her faydalı ve yeni şeye mutlaka bir kuvvet çıkar. Buna bizim dilimizde irtica derler. İşte bu irticanın imhası için gerekli tedbirleri almış olmak lazımdır. Bütün millet emin ve müsterih olsun kik bu inkılabı yapanlar bu gibi menfi kuvvetleri çıktığı noktada ezecek kudret ve kabiliyette ve tedbire maliktirler. Katiyetle tekrar ederim ki, milletin hakimiyeti ebedidir.

IŞIĞIN HAZİNESİ

"The Fireside of Treasury of Light" kitabından
Çeviren: Nelda Bayraktar

Bu yazı dizisi bazılarınca Altın Çağ, Kova Çağı, Milenyum diye de nitelendirilen New Age yazarlarına ait önemli ve anlamlı kitapların çok kısa özetlerini içermektedir.

Bu Kitaplar insanların hayatlarını değiştirebilmiş, toplumu etkileyebilmiş dahası düşüncelerimizi yeni ve heyecanlı istikametlere yönlendirebilmiştir.

Yazarlar, düşünce adamları, şairler, spiritüel üstatlar, hümanist psikologlar, devrimciler ve Şamanlar bu dizide Yeni Çağ'ın birbirinden farklı ve çeşitli düşünce unsurlarını ortaya koymaktadırlar.

SEÇİMLERİMİZ VE BAĞLANTILARI,

ETKİLİ BİR DEĞİŞİM ELEMANI OLABİLME

Robert Theobald

Bizler etkisiz değişim elemanlarıyız çünkü yüz yüze geldiğimiz gerçeğin doğasını yanlış okuyoruz. Çabalarımızın çoğu, kökten bir değişime ihtiyaç var gerekçesiyle insanları ikna etmeye harcanıyor. Bu yaklaşım 60'larda ve 70'lerde gerekli idi. Günümüzde ise insanlar şaşkın, yılmış ve kızgın durumdalar; çünkü dünyadan bir manâ çıkaramıyorlar; şimdi yapılacak şey onların örnekler görmelerini ve beceriler kazanmalarını sağlamaktır.

ALTMİŞLİ VE YETMİŞLİ YILLARIN DÜNYASI

Endüstriyel çağın toplumu ellili yılların sonu, altmışlı yılların başında mücadeleye davet edildiklerinde insanların çoğu buna kayıtsızlık gösterdi. İçinde bulundukları sosyo-ekonomik yapının değiştirilemez olduğuna inanmışlardı çünkü. Optimistler sistemin güzel olduğunu düşündüler, pesimistler de bunun yapılabilecek en iyisi olduğuna inandılar. Her iki grup da yeni bir sistemi inşa etmeye çalışmanın sorumsuzluk olduğu görüşünde birleştiler.

Altmışlı yıllarda, sistemde köklü bir değişiklik olması gerektiğine inananlar, toplumu iri cüsseli bir katırla mukayese etmeye başladılar. Çünkü katır kafasına pek çok kez vurulmadan dikkatini veremiyordu. Buna benzer bir şekilde insanların da, o günün sorunlarına eğilip bakmalarının, zorla da olsa sağlanması gerekiyordu. Aksi taktirde insanlar alternatif çözümlere bakmıyorlardı bile.

Altmışlı yılların başlarında insanların ne kadar optimistik olduğunu hemen hemen unutmuş gibiyiz. Başkan Kennedy hiçbir şeyin mümkünsüzlüğünün olmadığı bir motivasyon ve ümit dönemi yaratmıştı. Ancak suikasta kurban gitmesi, Vietnam Savaşı ve bunu takip eden sosyo-ekonomik çöküntüler bu vizyonu kararttı. Altmışlı yılların sonlarına doğru, ortaya çıkan sorunların gerçek olduğuna ama asla çözülemeyeceğine dair gittikçe artan bir inanç (ki aslında bu korkuydu) oluşmaya başladı. Batı kültürü etkin olmayacaklarını anlayınca, kişisel ve sosyal inkâr mekanizması oluşturup, meseleye başka türlü bakmayı tercih etti.

Yetmişli yıllar, petrol şokuyla birlikte geldi ve insanların yeni yapılarla olan ihtiyaçlarıyla yüzyüze gelme isteklerini azalttı. Daha sonra, ekonomik gelişmenin olağanüstü ivme kazanmasıyla, zengin ülkeler zenginliklerini daha da arttırdılar. Ve insanlar bambaşka yeni mücadelelerle yüz yüze geleceklerini görmeye başladılar.

Başkan Carter, Amerikalıları bu konularla ilgilenmeye zorladı. Maalesef, iletişimde hatalar yaptı. Zamanın değişen ihtiyaçlarını karşılayabilmek için yeni başarı stratejilerine olan ihtiyacın altını çizmekten, hataları kabul etmeyi öğrenmenin gerekli olduğu üzerinde durdu. Böyle bir strateji-başarısızlığın kaçınılmazlığını kabullenmek-hem bireyler hem de sistemler için ölümcül oldu.

Başkan Carter sınırlardan; Başkan Reagan ise Amerikanın yeniden nasıl büyük olacağını konuştu. Hangi felsefenin daha çekici olduğuyla ilgili çok az şüphe vardı elbet ki.

SEKSENLİ YILLAR

Reagan yönetimiyle ilgili zorluk, yaşanan yaşam tarzlarımızı değiştiren altı ana devrimden habersiz oluşlarıydı. Önce **silahlanma devrimi** başladı. Bu, sadece savaşmakla kalmadı fakat anlaşmazlıkları çözmenin bir metodu olarak şiddeti ortaya koydu. Sonra **bilgisayarların ve robotların** gelişimi geldi ki bu da üretimde, enformasyon endüstrisinde ve hizmetlerinde devrim yarattı. **İnsan Hakları Hareketleri** eşitliğin ve doğruluğun ortaya konulup, üzerinde ısrar edilmesini sağladı. **Biyolojik alanda yapılan ilerlemeler** sadece üretim teknolojisini değiştirmekle kalmadı, insan olarak kendimizle ilgili düşüncelerimizi de değiştirdi. **Çevre ile ilgili sınırlamalar getirilmesi** maksimum gelişme stratejileri üzerinde bir kez daha düşünceye sevk etti ve son olarak **Dünyayı anlamamız yönündeki değişiklikler** kendi realitelerimizden ziyade algıladığımız bir kâinatın içinde yaşayıp durduğumuzu bize gösterdi.

Bu altı devrimi kavrayamama başarısızlığı bakış açılarının ve politikaların sadece ilgisiz olmakla kalmayıp aynı zamanda yıkıcı olduğunu da emin kılmaktadır. Bu da elbet ki Reagan yönetiminin sonunu getiren nedenlerden biri oldu.

GÜNÜMÜZDE DURUM

Değişim uzmanların çoğu, günümüzde insanların düşüncelerini ve davranışlarını değiştirmeye ikna etmenin en önemli mücadele olduğunu düşünmekteler. Ancak bu, gerçekçi olmayan ve üretime ters bir bakış açısidir. Ülke çapında gerçekleştirdiğim konferanslarda pek çok insanın bu konuya karşı duyarlılık gösterdiğini gördüm. Onlar da mevcut sistemin

çalışmadığını düşünüyorlardı. Yine de konuştuğum bazı seçkin insanlar vardı ki onların daha da duyarlı olmasını beklerdim bu konuda fazla fikir beyan etmediler. Bazıları ise kendilerini asla değişime adayamayacak nitelikteki insanlardı.

Konferanslarımda öncelikle şu soruyu sorarım: “Çocuklarımızı, içinde yaşayacakları dünyaya hazırlayabildiğimize inanıyor musunuz?” Son beş yılda, katılımcıların yüzde beşinden fazlasının bu soruya evet dediğini hatırlamıyorum. Yine de değişim uzmanları mevcut eğitim sistemlerimizden halâ hoşnut olanların oranının yüzde elli olduğunu varsayıyorlar.

Pek tabii ki herkesin değişimden yana olmasını bekleyemem. Ancak insanların farklı arayışlar içinde olduğunu görüyorum. Mevcut sistemler insanları hiçbir şey yapamaz hale getiriyor ve güçsüz bırakıyor.

Daha sonra insanlara bu yüzyılın sonuna gelmeden hangi değişimlerin olacağını düşündüklerini sorarım. İlginçtir ki katılımcıların büyük bir yüzdesi endüstriyel yüzyıl sistemine farklı alternatiflerin arayışları içinde olurlar hep.

Çünkü biz insanlar insanla ilgili konularla yüz yüze gelmekten kaçtık ve zenginle fakir arasındaki ayrımı görmezden geldik hep.

POTANSİYEL OLANI ALGILAMA

Bizler çok kısa bir zaman periyodu içinde muazzam değişimlerin ihtiyacıyla burun buruna geldik. Şimdi insanları yaşam tarzlarını değiştirmeleri hususunda cesaretlendirmek gerekiyor.

Bu alanlardan biri de sağlık alanı. Yetmişlerin başında bazı arkadaşlarımla birlikte bir sağlık ağı kurmuştum. Amerikalılar sağlıkları ile pek ilgilenmediklerinden bu girişimim bir Don Kişotluk olarak değerlendirilmişti. Seksenli yılların sonuna doğru bu görüşlerinde yanılmaya başladıklarını anladılar. Çünkü biz beslenme, sigara, alkol gibi konularda önemli yaşam tarzı değişikliğini öneriyorduk. Şimdi de iş dünyası artık sağlık konusuna dikkat etmenin kendilerini de yakından ilgilendirdiğini kavramış durumda.

Ekolojik bakış açısındaki etkileyici değişimler de çok güzel. Yapılan pek çok ankette insanların çevre ile ilgili duyarlılıklarını, yaşamlarının önemli bir bakış açısı haline getirdikleri görülüyor. Yani sadece yüksek standartlarda yaşamak onlar için önemli olmamış oluyor. Bunun dışında endüstriyel bir toplumda yaşanabilecek en kaliteli yaşamı arzuluyorlar. Buna benzer değişimler, toplumun canlılığının yeniden kazandırılması, gruplar arasındaki iletişimin geliştirilmesi ve daha iyi bir sosyal adalet tanımının yapılması konularında da yaşanıyor.

Geleceğimizle ilgili bu kadar duyarlı olan bizler peki şimdi ne yapıyoruz? İnsanlara daha fazla enformasyon vermektense onlara ilgilendikleri konular üzerinde konuşma fırsatı vermemiz, insanların yeni realitelerle baş edebilmelerini, birlikte çalışacakları, konuşacakları kişileri, arkadaşları temin etmemiz de gerekiyor.

Yaptığım çalışmanın büyük bir bölümü, insanların açıkça, yargılanmadıklarını bildikleri bir alanda konuşma yapmalarını sağlamaya ayrılmış durumda. Böylece tabu gibi görünen bazı konular ve soruların da

üstüne gidilmiş oluyor.

Hepimiz kendimizin ne yapmamız gerektiği üzerinde yoğunlaşmalıyız. Pek çok arkadaş, iş arkadaşım değişimin gerekli olduğuna inanmakta ama ilk adımları atma cesaretini kendilerinde görmemekteler. İşin sırrı fazla risk almayacak derecede ilk adımızı atacak bir konuyu bulmanızdır.

K U A N T U M Ş İ F A S I
Deepak Chopra M.D.

Beynimizdeki sinir iletkenleri ile ilgili iyi haber onların maddeden yapılmış olmasıdır. İster çılgınca ister akıllıca olsun bir düşünceyi avucunuzun içine almanız ise çok zordur çünkü o d o k u n a b i l e c e ğ i n i z v e y a hissedebileceğiniz bir şey değildir. Halbuki sinir iletkenlerine çok ince ve kısa ömürlü olmalarına rağmen dokunulabilir. Düşünceyle baş edebilmek bir sinir iletkeninin işidir. Bunu yapabilmesi için moleküllerinin tıpkı düşünceler gibi esnek, ele avuca sığmaz olması gerekir.

Böylesine bir esneklik, geçilmesi mümkün olmayan bir engeli kaldırıp atması bakımından mucize olduğu kadar bir musibettir de. İnsan eliyle üretilmiş hiçbir ilaç ne şimdi ne de görünür gelecekte bu esnekliği ikiye katlayamaz. Hiçbir ilaç da gerçekte bir düşünceyle eşleşmez. Bunu reseptörün yapısına bakarak söylemek kolaydır. Reseptörler sabit değildir; onlar hücrenin derinliklerinden yüzeye çıkmış olan ve orada yüzen su zambakları gibidir.

Su zambaklarının köklerinin aşağıya doğru inmesi gibi, hücrenin çekirdeğine ulaşıldığında orada DNA'nın bulunduğu görülür. DNA sonsuz sayıdaki mesajlarla uğraşır. Ve bundan dolayı

da yeni reseptörler imal ederek hücre duvarına yollar. Reseptörlerin belli bir sayısı yoktur. Ne hücre duvarında belli bir dizilişleri ne de muhtemelen ayarlandıkları şeyle ilgili sınırları vardır. Hücre duvarı kışın boş olan yazın ise çiçeklerle tıka basa doldurulmuş bir havuz gibi olabilir. Reseptörlerle ilgili tek kısıtlama tahmin edilemez olmalarıdır. Yapılan çalışmalar adına imipramine adı verilen bir sinir iletkeninin depresyonlu hastaların beyinlerinde anormal miktarlarda üretildiğini göstermiştir. Araştırmacılar, İmipramine adlı maddeyi beyin hücrelerinde ararken ona cilt hücresinde de rastladıklarında şaşırmışlardır.

Cilt neden beyinde bulunması gereken bir molekül için reseptör üretmiştir ki? Bu reseptörlerin depresyonla ilişkisi nedir?

Tek akla yatkın cevap depresyonlu

insanın üzgün bir beyne, cilde ve karaciğere v.s... sahip olmasıdır. Buna benzer bir şekilde araştırmacılar sinirli ve gergin insanlar üzerinde yaptıkları araştırmalarda yüksek miktarlardaki epinephrine ve norepinephrine adlı iki kimyasalın bu kişilerin beyinlerinde ve adrenal bezlerinde bulunduğunu saptadılar. Daha sonra yapılan çalışmada ise bu kişilerin kan hücrelerinde de yoğun miktarlarda bu maddelerden bulunduğundan, kanlarının da kendileri gibi sinirli ve gergin olduğu tespit edildi.

Doktorlar için de bu iş gitgide karmaşık hale gelmektedir. Şizofrenin, depresyonun, alkolizmin, ilaç bağımlılığının ve diğer bozuklukların çabuk bir şekilde tedavi edilmesiyle ilgili hamleler, endorfinin bedenden ayrıştırılmasından hemen sonra, 70'li yılların ortalarında başlamıştır. Kimyasal bariyerler şimdi her zamankinden daha güçlüdür...

Hayata Dair

- İnsan gençliğinde öğrenir, yaşlandığında anlar.
- Hiçbir zaman değişmeyen biri, saçma biridir.
- Amacı olmayan gemiye hiçbir rüzgâr yardım edemez. (Montaigne)
- Böcek olmayı kabullenenler ezilince şikâyet etmemeli. (Schiller)
- İyi bir insan olduğunuz için dünyanın size âdil davranmasını beklemek, vejetaryen olduğunuz için boğanın size saldırmamasını beklemek gibidir. (Dennis W. Boley)
- Herkes aya benzer, çünkü herkesin içinde kimseye göstermediği bir karanlık yüzü vardır. (M. Twain)
- Cevizin kabuğunu kırıp özüne inmeyen, cevizin hepsini kabuk sanır. (Gazâlî)
- İnsanlar başaklara benzer, içleri boşken başları havadadır, doldukça eğilirler. (Montaigne)
- Herkes düşüncelerinde yanılabilir ama aptallar bunu asla kabul etmezler. (Çiçero)
- Size ne yapacağınızı söyleyebilirler ama ne düşüneceğinizi asla. (Sokrates)
- İyiliğinize inanılmasını istiyorsanız, bundan asla bahsetmeyin. (Balzac)
- Hayatın trajedisi şudur: İnsan çok çabuk yaşlanır ama çok geç akıllanır. (Franklin)

ARINALIM AMA NASIL?

Arın İnan

Tekamül eden insan bıraktığı realiteleri değersiz bulmaya başlıyor gitgide. Onlardan zorla kopmuyor. Yani istek ve hazlarını tamamen yok etmiyor. Gitgide de basit hazların yerine daha derinlerini koyuyor. Yapmaması gerekenleri ustaca yapmayan, yapması gerekenleri ise ustaca yapan oluyor. Kaçması gerekenlerden ustaca kaçan oluyor. Yani kendi gönlünün usta bir idarecisi haline geliyor.

Arınmış bir insan sizce tamamen zararsız, kötülüklerden temizlenmiş, suya sabuna dokunmayan, istek ve arzularını yok etmiş biri midir?

Arınmanın içe dönük bir çalışma olduğunu biliyoruz. Ancak pasif bir insan yaratan bir faaliyet olmadığını da...Evimizdeki su arıtma sistemlerini düşünelim. Ne yapıyor bu sistemler? Sudaki mikropları en ince ayrıntısına kadar yok ediyor. Tortuları süzüyor. Pırıl pırıl berrak bir su haline getiriyor. Ancak bu suyun vitamin ve mineralleri çağıldayan bir kaynak suyu gibi zenginleştirilmiş değil. Belki de hiç yok. İşte bu nedenle arınma ve olgunlaşma faaliyeti bir arada yürütülmesi gereken faaliyetlerdir. İç içe olmaları gerekiyor. Bir yandan içimizi temizlerken diğer yandan da benimsediğimiz doğruları uygulamamız, bilgi ve tecrübe yönünden yüksek ve derin tatlara ulaşmamız gerekiyor. Yani gönlümüzü zenginleştirmemiz gerekiyor. Arınma olgunlaşmayı başlatıyor, olgunlaşma arttıkça arınmak da hızlanıyor. Gördüğünüz gibi bir yerden sonra insanın gönlünü temizleme işi daha kolay ve basit bir hale geliyor.

Tekamül eden insan bıraktığı realiteleri değersiz bulmaya başlıyor gitgide. Onlardan zorla kopmuyor. Yani istek ve hazlarını tamamen yok etmiyor. Gitgide de basit hazların yerine daha derinlerini koyuyor. Yapmaması gerekenleri ustaca yapmayan, yapması

gerekenleri ise ustaca yapan oluyor. Kaçması gerekenlerden ustaca kaçan oluyor. Yani kendi gönlünün usta bir idarecisi haline geliyor.

Biliyoruz ki biz insanlar dünyaya arınmak, olgunlaşmak ve bir olmak için geliyoruz. Bu bilgiyi bilsek bile gerçekten kendimizi arınmanın gerekliliğine inandırmamız gerek.

Niçin Arınacağız?

Arınmak Gerekli midir sizce?

Evet gereklidir. Çünkü bizler, komşuluk, arkadaşlık, evlilik, iş, idare eden-edilen ilişkileri gibi uzun süreli insan ilişkileri içinde yaşıyoruz. Bu ilişkiler ise toplumun temelini oluşturuyor. Düşünün ki insanların arınmamış tarafları birbirlerine en fazla batan ve etkileyen yönleri oluyor. Tıpkı bunun gibi büyük toplumu düşündüğümüzde ise sistemleri bozan, tıkayan şeyler oluyor. Bu ise ancak insanın iç eğitimi yani içinde kendine karşı kazandığı zafer ile kurulabiliyor.

Bu nedenle nasıl ki bir çiftçinin uyması gereken doğa kuralları var, insanın da duygu, düşünce ve davranışlarına ilişkin uyması gereken kurallar ortaya çıkıyor. Madem ki biz yaptığımız eğitime GÖNÜL EĞİTİMİ diyoruz; ismi üstünde, eğitim bitkinin ürün vermesi gibi uzun bir süreçtir ve her şeyin doğasına uygun zamanında yapılmasına bağlıdır.

Gönül eğitiminden geçmiş bir insan ancak olgun bir insan haline gelebilir. Böylesine bir insan ancak iç bütünlüğünü sağlamış, alçak gönüllüğü elde etmiş, cesaretli, hoşgörülü, hakkaniyetli ve çalışkan olabilir. Ayrıca böyle bir insanın en büyük özelliklerinden biri de sadelik ve aşırıya gitmemesi olarak göze çarpar. Tüm bunlar da insanlarda güven ve dostluk duygusu uyandırır.

Ayrıca kendine hakim olabilen, kendini değiştirebilmiş olmanın gücüne sahip bir insan olmak fena mıdır yani?

Böylesine bir eğitim sayesinde insan kendi kendine tarafsız olmayı, kendini aldatmamayı öğrenebilir. Böylesine bir gönül eğitimi sayesinde sık yanlış yapmaktan, kolay şaşmaktan, vesvese verene kolay uymaktan kendimizi alıkoyabilir.

Hele Yaratanını iyice tanımış, O'nun düzenini iyice kavramış olanlar için arınmayı ve olgunlaşmayı hızlandırmak daha da anlamlı hale geliyor. Çünkü bir olabilmek için, birbirimizin gönlünde yer yapabilmek için de arınmak çok önemlidir.

1. İNSANLAR BANA GÜVEN DUYSA NE OLUR; DUYSANSA NE OLUR?

2. MUTLAKA İNSANLARA KENDİMİ KANITLAMAM MI GEREKİYOR

3. İNSANLAR BENDEN NE KADAR UZAK YAŞARSA O KADAR İYİ OLUR

4. KENDİMİ SEVDİRMEK BANA ÇOK SAÇMA GÖRÜNÜYOR

5. BENİM İÇİN RAHAT BİR YAŞAM, PARA, MAL, ŞÖHRET

GİBİ DEĞERLER DAHA ÖNEMLİ. BUNLARI ELDE ETTİYSEM BAŞKA BİR ŞEY YAPMAM. ZATEN HAYAT SAVAŞININ ÇOĞU DA BUNLARDAN İBARET DEĞİL Mİ?

Diyenleriniz var mı?

Arınmanın bizi iç başarıya götüreceğine bir kere inanalım. İç başarı gönül eğitimi sonunda kazanılan gönül zaferidir. Böylelikle o gönül, sağlıklı duygu, düşünüş ve davranışları ortaya koymaya başlar. Diyelim ki birdenbire parlama ve hiddetlenme huyum var. Salt bu yüzden eşimi, çocuğumu arkadaşlarımı kırıp duruyorum. Arınma çabamla birlikte daha sakin ve sevecen olma yolunda bir gelişme gösterdiysem bu büyük bir gönül zaferi olmaz mı sizce? Gerçek fatih olabilmemiz için kendi kendimizle cenge girmekten başka çaremiz olmadığını bilmemiz gerek.

Gördüğünüz gibi zafer kazanırken önce sen demeyi öne alıyoruz. Böyle demek insanın sermayesinden götürmüyor. Tam tersine onu yüceltiyor ve sevdendiriyor. Prim toplamak için yapılan bir davranış değil, tam tersine içindeki zaferin sonucu olarak doğuyor.

Yoğun sigara içen ve seven ana-baba nasıl bir gönül eğitiminden geçecek? Sigarayı güzel bir gönül eğitimi ile bırakabilir. İlk etapta çocukların bulunduğu yerde sigara içmezler sonra da sigarayı tamamen bırakırlar. Bu kişilerin vizyonu iyi ve sağlıklı birer ana ve baba olmaktan geçiyor. Değişmeye güzel şeyleri bağlamak gerekiyor. Biz genellikle acıları değişmeye bağlarız. Toplum olarak da buna çok yatkınızdır. Acılı ve hüznü bir toplum olduğumuz için de oluyor bu. Halbuki değişmemeye, arınmamaya acıları bağlamamız gerekiyor.

Değişmenin %20 si nasıl'ı bilmek ile ilgilidir, %80'i ise niçin ile ilgilidir. İnsan niçinlerine tam hâkimse değişmesi çok hızlı olur.

Bu tarz iç başarılarına şunları örnek gösterebiliriz:

***Yalan söylemeyen bir insan**

***Hiddetlenmeyen ama hiddeti iyi tanıyan bir insan**

***Kıskanmayan**

***Gıybet yapmayan**

***Haksızlık yapmayan ama hak sınırlarını iyi bilen**

***İki yüzlülük yapmayan**

***Kin tutmayan**

***Hoşgörülü olan**

Arınmanın bir diğer özelliği arınırken insanın geçmiş olduğu yolları da iyi ezberlemesi gerektirir. Yoksa insan kafasına saksı düşmüş gibi hiçbir şeyi hatırlamadan yeni bir kalıba dökülmüş olursa başkasına hiç bir faydası dokunamaz.

Nasıl Yapmalı?

Önce kendi temel düşünce ve duygularımızın farkına varmamız gerekiyor. Yani ben nasıl düşünen ve nasıl davranan bir insanım diye iyice bir incelememiz gerekiyor kendimizi. Kopamadıklarımızı, bağlı olduğumuz şeyleri, nesneleri, tutkularımız, vazgeçemediğimiz küçüklüklerimizi çok iyi tespit etmemiz gerekiyor. Çünkü tüm bunlar bizim bir yerde kalıplaştırdığımız düşünce ve davranışlarımız oluyor. Böylelikle bizim yeniye açık hale gelmemize engel oluyorlar. Yaşadığımız olaylar içinde bizi sıkıyorlar, bunaltıyorlar ve

olgunlaşmamıza engel oluyorlar.

Nelerimizi Etkiliyorlar?

Bizi şaşırtabilirler (henüz kendimize bile tarafsız olamadığımızdan ve davranışlarımızı seçip, sonuçlarını seçemediğimizden)

Mücadele gücümüzü kaybettiriyorlar.

Örnek olmamıza engel oluyorlar

Kendi kendimize hür olmaktan bizi alıkoyuyorlar.(aklınızın hür çalışması ile ilgili)

Önce kendimizde bunları tanıyalım.

***PARA; MAL; MÜLK; ŞAN; ŞÖHRET; AİLE; EŞ; ÇOCUKLAR; SİGARA; ALKOL;**

Yeniye Açık Olmamızı Engelleyen Kalıplarımız Var mı?

**DÜŞÜNCE BİÇİMİMİZ;
OLAYLARI ELE ALIŞ TARZIMIZ;
Ç A B U K U S A N I Y O R ;
YORULUYOR MUYUZ?;
KORKULARIMIZ VAR MI?
TEMBELLİĞİMİZ VAR MI?;
ŞÜPHELERİMİZ VAR MI?
SÜREKLİ SOLGUN; YORGUN VE
ÜZGÜN MÜYÜZ?**

Kalıplarımızı yıkabilmek, gelişmemize engel, ayaklarımıza bağ olanlardan kurtulabilmek ve yerine yeni değerleri koyabilmek, başarılı bir arınma eğitimi ile mucizeler yaratabilir.

İktidar Olmak İle Muktedir Olmak

(Başa geçmek veya başta bulunmak ile yeterli, ehliyetli, işi bilir olmak)

Uğur Uzunhekim

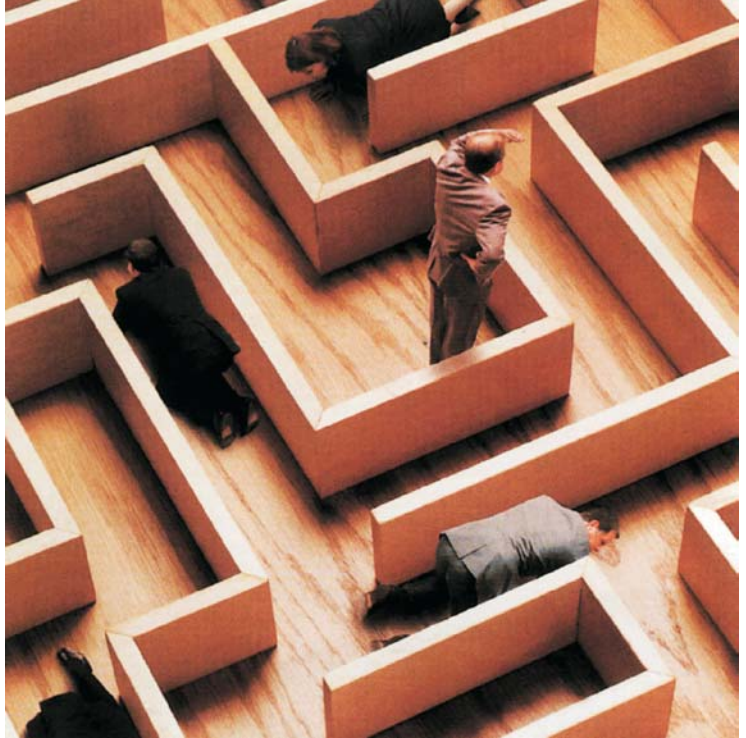
İktidar olmak, demokratik (parlamentar) rejimlerle yönetilen ülkelerde, politikacıların seçim yolu ile, halk tarafından iktidar olmaları yani başa geçmelerini akla getirir. Bunu oy verme hakkı olan veya olmayan hemen her ülke vatandaşı gayet iyi bilir. Ancak, muktedir olmak, yani yeterli, işi bilir ve ehliyetli olmak konusunda, iktidara gelenlerin ne derece bu özelliklere sahip oldukları hususunda yanılabilirler. Başa geçen iktidarın aynı zamanda muktedir olarak ülkelerini yönetmesini arzu ettiklerinden, inanarak oylarını o iktidar için kullanırlar.

Padişahlık veya krallıkla yönetilen ülkelerde iktidarın mutlaka muktedir olması gerekir diye bir sorunu olmadığı için, Padişahlıkta (O s m a n l ı İmparatorluğunda olduğu gibi) en büyük oğul padişahın yerine geçerdi. Krallık rejimiyle yönetilen ülkelerde ise, en büyük çocuk kral veya kraliçe olurdu. Bunların muktedir bir iktidar olmalarına b a k ı l m a z d ı . İngiltere’de ve İspanya’da olduğu gibi krallık veya kraliçelik sadece sembolik bir makam olarak kalsa da, ülke

seçimle gelen ve muktedir olduğu düşünülen ve inanılan kimseler tarafından yönetilmektedir.

Tüm dünyada herhangi bir şekilde, herhangi bir alanda iktidar olup (baş geçip) o alandaki bilgi, yetenek ve tecrübelerini kullanarak başta bulunma konumlarını tam olarak yerine getirenler olduğu gibi, “Ben yapıyorum, oluyor” şeklinde kendilerini yeterli, işi bilir olarak tanımlama cesaretini duyan, kendi kendilerini takdir eden çok ama çok insanoğlu vardır.

Bu durumun, din, dil, ırk, millet veya cinsiyet ile ilgisi olmayıp, beyinlerin fonksiyonel durumu ile ilgisi vardır.

Eğitilmiş veya eğitimsizi birçok insanın muktedir olmadan iktidar konumunda olanlarını şöyle bir düşünürsek, çevremizde, yurdumuzda, medeniyete erişmiş diğer birçok ülkelerde böyle insanların bulunduğunu görürüz.

Her şeyden önce, iktidar konumunda olan kimselerin, muktedir olmalarının yanında sorumluluk bilinci ile yüklü olmaları gerekir. Bu bilinç insanda ya doğuştan bulunmakta, ya da yetiştirildiği ortamın kendisine aşıladıklarıyla veya çocukluk-gençlik yıllarında, büyük sorumluluklar yüklenmiş kimseleri kendine örnek almasıyla oluşmaktadır.

Bunların hiçbirisi yok ise, zorla, anlatarak, göstererek veya başka nice metotlarla insanlara sorumluluk yüklenemez. Aksi taktirde sorumluluk bilincinden yoksun olan bu insanlar, her şeyin bilincinde, sorumluluğunda olduklarını zannedip, etrafın öneri veya uyarılarını göz önünde tutmadan muktedir olduklarını zannedebilirler.

İktidarda olan kimselerin, bulundukları konumda yeterli, ehliyetli ve işi bilir olmaları ana şartlardan birisi olmakla beraber, etrafındakilere güvence veren, problemlerine çare bulan, düşündüklerini eylemleri ile de gösteren ve inandıran olmaları da gerekir. Böylece, ortaya attıkları fikirler, yaptıkları işler ve bunları başarı ile uygulamaları, iktidarlarında bulunan kimseler tarafından çok daha fazla beğeni, saygı ve sevgi ile karşılanır.

İnsanlar, o iktidarda olan veya onların yaptıklarını her yerde gururla anlatıp, diğerlerinin de takdir etmesini sağlayıcı yorumlar yaparlar. Ayrıca yaratıcılık vasfına sahip iktidar ve

muktedir kimseler çok daha katmerli bir iktidar süreci içinde bu dönemlerini geçirirler. Aynı zamanda bu dönem sürecince sevecen, tatlı-sert, kırıkcı olmamayı kendilerine prensip edinen tutumlar içinde olmaları, yine sevgi ve saygıyı getiren unsurlardır. Derecesini çok iyi bir şekilde ayarlayıp alçakgönüllü olabilenlerin, aynı zamanda yönettikleri insanların geleceğini göz önünde tutarak, mantıklı, olması gereken şekilde düşünerek karar verip, bazen acımasız duruma düşmeyi de kabullenmiş olmaları gerekir. Duygusal davranmayı bir yana bırakıp, işin sonucunda kendileri bundan yara alsa bile “bu işin böyle olması gerekir” diyerek karar verici yetenekte olmaları da elzemdir. İktidardaki muktedir olan kimseler acele etmeyip, yapacakları işi, üzerinde durup düşünerek, tartarak, görüşerek yapmaları, zamansız ve yersiz kararlar vermelerini önler.

Mevcut bilgi ve tecrübelerini ilerletmek için, etrafındakilerin bilgilerine başvurmak, onları samimi olarak dinleyebilmek, hattâ onların önerileri üzerinde düşünerek, uygun gördüğünde tatbik etmek, ideal bir iktidarın göstergesidir. Sabırlı ve sakin olmayı yani sınırlarını frenlemeyi bilen iktidardaki kimseler, daha çok üretken olurlar. Yaratıcı özelliklerini paylaşarak, eserler bırakacak yeteneklere sahip olan iktidar ve muktedir kimseler, kendilerinden sonra, hayırla anılan, hemen her mecliste ismi yâdedilen kimselerden olabilirler. Bütün bunları yapan, yapabilme gücüne sahip olanların, hiçbir yerde kendilerinin neler yaptıklarını ve neler yapabileceklerini söylememe durumunda olmaları gerekir. Tıpkı, “*Âyinesi iştir kişinin lâfa bakılmaz. Şahsın görünür rütbe-i aslı eserinden*” sözleri gibi...

GUINNESS BULUŞLAR KİTABI

Norris McWhirrer

Yaşamımıza girmiş olan, fark etmeden kullandığımız, yediğimiz, içtiğimiz şeyler acaba ilk ne zaman ve nasıl bulunmuş? İnsanoğlu ilkçağlardan beri pek çok buluş gerçekleştirerek bugünlere gelmiş. Her buluşun kendine özgü bir hikayesi ve şaşırtıcı öyküsü vardır. Bundan böyle SEVGİ DÜNYASI derginizde her ay bu buluşların kısa öykülerinden söz edip, bilgilerimizi tazeleyeceğiz...

KONSERVE KUTULARI

1795'te Fransız Nicolas Appert, besinlerin korunması için tarım-beslenme endüstrisinde devrim yaratacak bir yöntem buldu. Günümüzde giderek yaygın bir biçimde kullanılan yöntem, besinleri havayla temas ettirmeden sterilize etmeyi amaçlar. Aslında henüz konserve kutuları yoktu; ağzı beş kat mantarla örtülmüş kavanozlar kullanılıyordu. Appert, Fransız Hükümeti'nin düzenlediği bir yarışmadan aldığı büyük para ödülüyle, buluşunu endüstride uygulama fırsatını da buldu.

Buluş, 1804'de Deniz Bakanlığı tarafından denendi. Örnekler, Brest'e gönderilip, kullanılmadan önce üç ay bekletildi. Sonuç umut vericiydi: Üs komutanlığı raporunda "etli ya da etsiz kuru fasulye ve bezelyelerin tazeliklerini ve lezzetlerini aynen koruduğunu" belirtiyordu.

1810 yılında ise Pierre Durand isimli biri özellikle kalay kaplı maden kutuların besinlerin korunması için kullanılmak üzere hazırlanmış şeklinin patentini aldı. Daha sonra bunu 1000 altın liraya İngiliz Bryan Donkin ve John Hall'a sattı. Onlar da bu yöntemi Appert'in yöntemiyle birleştirdiler. Böylece 1812'de teneke konserve kutuları ortaya çıktı. İlk örnekler, ünlü deniz subayları tarafından yendi ki,

bulunların arasında geleceğin Wellington Dükü, Lord Wellesley de vardı.

DONDURULMUŞ GIDANIN TAŞINMASI

Fransız Charles Tellier, 1877 yılında Eski Dünya ile Yeni Dünya arasında et taşımacılığını sağlayacak uluslararası bir yarışmayı kazandı.

Tellier, dondurma işlemine inanmıyordu. Aklı fikri, kuru soğutmadaydı. Böylece etin yüzeyini kurutmayı tasarlıyordu. Bu kuru kabuk, mikropların üremesine uygun olmayan bir ortamdı. 1868'de Auteuill'deki küçük fabrikasında denemelerine başladı. Kesilen hayvanların etlerini burada metilik eter makinesiyle kabukluyordu. Böylece sığır etlerini üç ay hiç bozulmadan korumayı başardı. Ancak bu yöntemin maliyeti çok yüksekti.

Frigorifik isimli gemide içindeki etlerle bu yöntemle 1876-1877 yıllarında, Rouen'la Buenos Aires arasındaki onikibin km.lik yolu, etler bozulmadan katedebildi. Gemi, Tellier'in üç adet metilik eter makinesiyle donatılmıştı. Kurutulmuş hava depolarında saklanan 12 koyun ve 2 dana eti yolculuk sırasında asla bozulmadı.

DERİN DONDURUCULAR

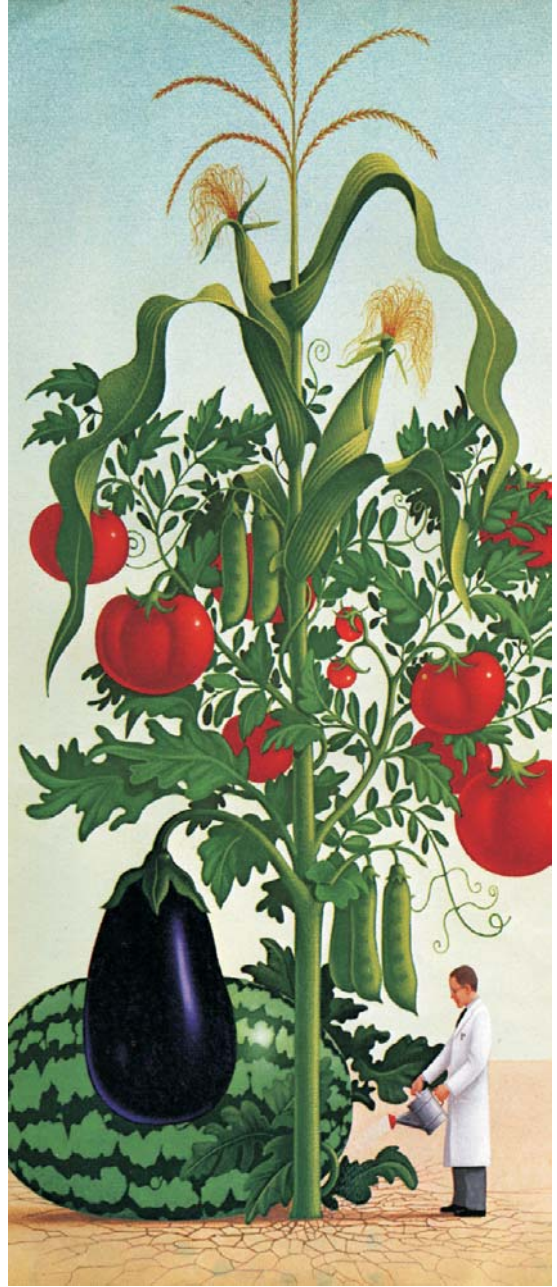
Amerikalı Clarence Birdseye,

1924'te endüstride derin dondurma yöntemini ortaya attı. Daha önce de 1905 yılında Birleşik Amerika'nın doğu kıyısında variller içindeki çilekler, dondurmalar, cold-pack denilen (soğuk paketlenme) yöntemle dondurulmaya başlanmıştı. Bu yöntemde şekerli maddeler -12 derecede bir salamura içinde barındırılıyordu. 1913 de Minnesota'da Mary Pennington mısır taneciklerini dondurmaya başardı.

Daha sonra Labrador'u dolaşan Clarence Birdseye, Eskimoların balık ve av etlerini dondurarak çok iyi koruduklarını gözlemledi. 1924'te Freezing Company'yi kurarak o günkü imkânlarla yılda 500 ton meyve ve sebzeyi korumayı başardı. 1929 da dondurma işlemini hızlandırmak gereğini duyarak, çift bantlı bir dondurma aygıtı yaptı. Dondurulmak istenen madde, soğuk bir salamura içeren çukur iki madensel bant arasında, iki yüzü de donduruluyordu. 1935 yılında ise bugün bizlerin uyguladığı yöntemi buldu. Şimdi derin dondurucularda çok sayıda plaka, dondurma işlemini gerçekleştirmektedir.

DONDURULMUŞ PİŞMİŞ YEMEKLER

İlk kez 1945 de Amerikalı Maxson uçak yolcularına dondurulmuş pişmiş yemek sunmayı düşündü. Ayrıca hazır yemeklerini tepsi içinde yemek, yalnız hava yolcuları için değil, TV ekranının karşısından kalkmadan program seyretmek isteyen TV hastaları için de biçilmiş kaftandı. Birçok Amerikan firması bu yöntemi inceleyip, özellikle 1954 ten sonra pek yaygınlaşan ünlü "TV Yemekleri'ni"

sunmuştur. Yalnız 1960 ta ABD de 215 milyon tepsi yapıp satılmıştır.